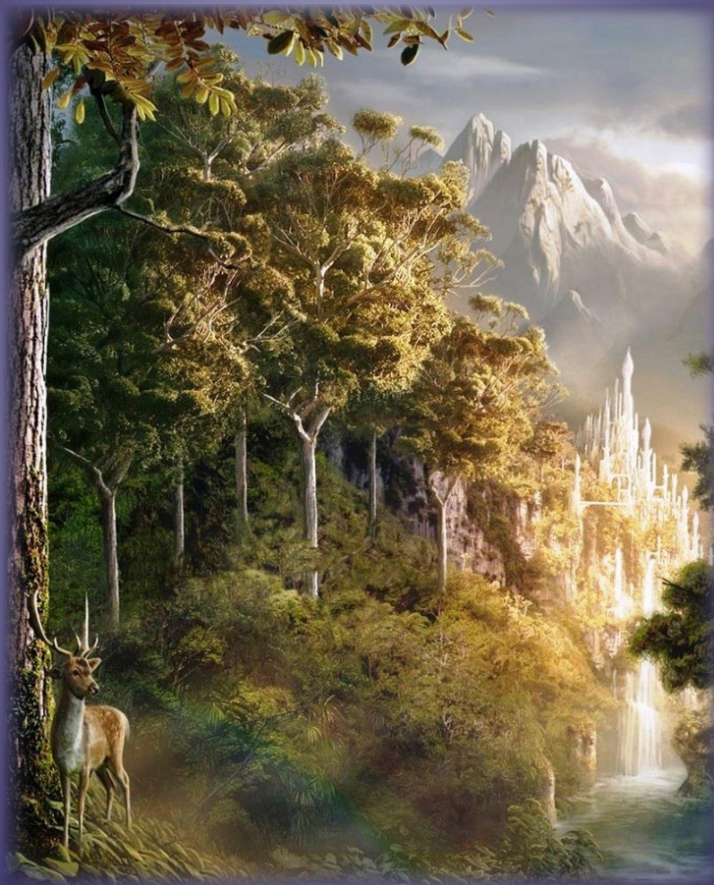

**VIHITTYJEN SEURASSA:
SEIKKAILU
ROSENKREUTZILAISTEN
LUONA**

Franz Hartmann

FRANZ HARTMANN

**VIHITTYJEN SEURASSA:
SEIKKAILU
ROSENKREUTZILAISTEN
LUONA**

**With the adepts:
an adventure among the Rosicrucians**

2022

e-kirjat
www.teosofia.net

Alkuperäinen teos
*With the adepts:
an adventure among the Rosicrucians*
1910

Taitto: Jukka I. Lindfors
Kustantaja: Jukka I. Lindfors, Lammi

ISBN 978-??????????????????

SISÄLLYS

Alkusanat 4

Johdanto 5

I Kävelyretki 6

II Luostari 19

III Odottamattomia havaintoja 36

IV Pöytäkeskusteluja 53

V Menneiden elämien muistokuvia 64

VI Alkemiallinen laboratorio

VII Korkeampi elämä

VIII Musta magia

IX Loppu

ALKUSANAT

Franz Hartmannin teoksen *With the adepts: an adventure among the Rosicrucians* suomennos julkaistiin vuonna 1922 (suom. Kyllikki Ignatius) *Tietäjän* kustantama. Se perustui vuoden 1887 alkukieliseen versioon, josta *Biokustannus* julkaisi 2. painoksen vuonna 2008.

Tämä uusi, ainoastaan e-kirjana julkaistava suomennos pohjautuu Hartmannin uudistamaan ja täydentämään, vuonna 1910 ilmestyneeseen editioon, jossa on mm. teoksen lukujen määrä kasvanut kuudesta yhdeksään.

Lammi, 2022

Jukka I. Lindfors

JOHDANTO

Tämä novelli, joka ilmestyi Bostonissa vuonna 1887, oli ensimmäinen yritykseni romaanien kirjoittamisen alalla. Menestys oli suuri sekä Amerikassa että Englannissa, joten kirja vähässä ajassa ilmestyi monena painoksena. Sen päätarkoituksena oli alkujaan levittää eräitä aatteita, joita Carl du Prel *Maallinen luostari* -nimisellä kirjallaan oli herättänyt eloon Saksassa, englannin kieltä puhuviin piireihin, ja valaista niitä teosofiselta näkökannalta. Missä määrin kirjassa kerrottuja tapahtumia voidaan pitää unena tai todellisina astraalitason kokemuksina, jätän lukijan oman harkinnan varaan.

Firenze, 1899

Franz Hartmann

I

KÄVELYRETKI

Kirjoitan näitä rivejä pienessä kylässä Alppien keskellä, lähellä paikkaa, missä Etelä-Baijerin ja Itävallan rajat kohtaavat toisensa. Eiliset vaikutelmat ovat vieläkin aivan selvinä mielessäni ja niiden aikaansaama kokemus on yhtä todellinen, kuin mikä tahansa jokapäiväisen elämän tapahtuma. Se oli kuitenkin niin merkillinen, että tuskin voin pitää sitä muuna kuin unena.

Olin juuri lopettanut rosenkreutzilaisten historiaa koskevat tutkimukseni. Olin suurella vaivalla lukenut vanhoja, madonsyömiä kirjoja ja lahonneita käsikirjoituksia, niin vanhoja, että niistä tuskin sai selvää. Päivät ja osin yötkin olin viettänyt luostarikirjastoissa ja antikvaarisissa kirjakaupoissa, ja kaiken, mistä oli vähänkään hyötyä tutkimuksilleni, olin jäljentänyt ja koonnut. Vihdoinkin oli vaivalloinen työni valmis ja aikomukseni oli sallia itselleni muutama päivän loman Tirolin Alpeilla.

Lumi peitti vielä vuoret, vaikka kevät oli jo saapunut. Olin kuitenkin halukas pakenemaan kaupungin levottomuutta ja melua päästäkseni hengittämään vuoriston puhdasta ja virkistävää ilmaa. Mieleni teki päästä jälleen katselemaan välkkyviä jäätiköitä, jotka suunnattomien peilien tavoin kimaltelivat nousevan auringon valossa. Halusin antautua siihen tunnelmaan, jonka vallassa Byron kirjoitti seuraavat säkeistöt:

”Kun sinä kiireelle vuoren rohkeena kiipeet,
– huippuja peittävän pilvien, hankien huomaat;
kun yli ihmiskunnan sä hengessä nouset,
– allasi laaksossa vain vihan viihtyvän näät.
Vaikkakin *ylläsi* aurinko kullassa hohtaa,
allasi maa, meri rannaton, ääretön aukee,
– seisot sä siinä kahleissa kallion jäisen,
ulvovi myrsky ympäri paljaan pääsi;
siinä huipulle pyrkijän vaivojen palkka.”*

Astuttuani junasta saavuin pian vuorten juurelle, josta jatkoin matkaani jalan. Nautin suuresti kaupungin ruuhkaisten katujen savuisen ilman vaihtumisesta raikkaaseen maaseudun ilmaan. Kaikkiällä tuoksuvat männyt ja tuhatkaunot, jotka pilkistivät näkyville paikoilla, mistä lumi oli jo sulanut. Tie kulki läpi jokilaakson, ja edetessäni laakso kapeni ja vuoren seinämät tulivat jyrkemmiksi. Siellä täällä näkyi maalaistalojen rykelmiä sekä joitakin talonpoikaistupia, jotka olivat takertuneet ulkonevien kallionkielekkeiden lähelle hakeakseen suojaa usein laakson kautta raivoavia myrskyjä vastaan. Aurinko laski läntisen taivaanrannan taakse kullaten vuorien lumipeitteiset huiput ja messinkiristin pienen kyläkirkon tornin huipulla. Kirkosta kaikuivat *Ave Marian* sävelet saapuessani valitsemaani vuorille suuntautuvan tutkimusmatkan lähtöpisteeseen.

Kylän majatalossa minut otettiin vieraanvaraisesti vastaan, ja matkasta väsyneenä vetäydyin aikaisin levolle. Seuraavana aamuna heräsin laitumelle lähtevien vuohien kaulassa roikkuvien pienten kellojen kilinä. Nousin ylös ja menin ikkunan luo. Yön varjot pakenivat auringonnousun lähetessä. Päivä oli alkanut sarastaa ja edessäni avautui suurten, vanhojen vuorten huippujen jylhä jono. Se toi mieleeni Edwin Arnoldin kuvauksen näköalasta Prinssi Siddārthan palatsista Visliramvanissa:

---

* Suom. *Jussi Snellman*

”Vuoristo lepäsi siinä
valkoisena, tahraa vailla
taivasta vasten tarkkaan kuvastui
tietönnä, rajatonna, ihmeellinä;
sen ylväs korkeus, ääret ilmavat
kohotti korkealle aatoksen
harjuista särmikkäistä, kallioista,
rinteistä vihannoista, jäätiköistä,
rotkoista jylhistä ja jyrkänkeistä
ylemmäs, ylemmäs
– se kunnes uskoi
taivaassa seisovansa,
jumalten seurassa haastelevan.”*

Pian olin taas matkalla ja vaelsin joenuomaa seuraten laakson läpi. Täällä joki oli kapea, ja vesivirta ryöpsähteli ja tanssi villisti kivien yli, mutta kauempana, alhaalla laaksossa se oli kasvanut suureksi virraksi, joka levollisena ja majesteettillisena virtasi tasankojen läpi. Pitkät vuorijonot näyttivät katkaisevan laakson, jossa kuljin, ja uusia laaksoja avautui niiden takaa. Monet näistä laaksoista olivat minulle tuttuja, sillä parisenkymmentä vuotta sitten olin samoillut niissä ja tutkinut niiden arvoituksellisia luolia ja metsikköjä. Mutta yhtä salaperäistä laaksoa en ollut vielä tutkinut. Se johti korkealle kaksihaariselle vuorenhuipulle, jonka kerrottiin olevan luoksepääsemätön ja näytti siltä kuin kuolevaisen jalka ei ollut sinne koskaan astunut. Jokin näkymätön, vastustamaton voima tuntui vetävän minua kohti tätä laaksoa. Minusta tuntui kuin tuon luoksepääsemättömän vuoren juurella tutkimattomissa syvyyksissä täytyisivät sydämeni salaiset ja tarkentumattomat kaipaukset. Tuntui kuin siellä selviäisi arvoitus, jonka ratkaisua ei kirjoista voisi löytää.

---

* Suom. *Jussi Snellman*

Aurinko ei ollut vielä noussut taivaanrannan yläpuolelle. Oikealla ja vasemmalla sijaitsevat synkät metsät näyttivät tasaisen harmaanvihreiltä. Saapuessani tuohon kapeaan, salaperäiseen laaksoon polku johdatteli minut yhä korkeammalle pitkin toisen vuoren seinämää halki pimeään metsän. Hitaasti ja melkein huomaamatta polku nousi. Ensin se kulki lähellä kuohuvaa virtaa, mutta mitä kauemmaksi kuljin, sitä heikompana kuului virran kohina, joka tuntui vaimentuvan yhä kauemmaksi syvyyteen. Lopulta metsä muuttui harvemmaksi ja synkät metsiköt jäivät kauas alapuolelleni. Siellä täällä edessäni ja yläpuolellani kasvoi puita luoksepääsemättömän vuoren paljailla kielekkeillä. Vieläkin polku johti ylöspäin. Pian kuului vesiputouksen kohinaa ja lähestyin uudestaan vuorivirran uomaa, joka oli nyt kallionlohkareiden täyttämä. Jokin jättiläisvoima näytti särkeneen ne palasiksi ja koonneen umpimähkään röykkiöksi, jonka lomassa vesi kuohui.

Virrassa oli siellä täällä pieniä, ruohopeitteisiä saarakkeita kuin yksittäisiä pöytiä erämaan keskellä. Veden ja ilman vaikutus oli huuhtonut pois maata, hävittäen niiden perustasta suurimman osan, ja ne näyttivät kuin pienillä jalustoilla seisovilta pöydiltä. Lujudesta huolimatta oli niiden lopullinen sortuminen vain ajan kysymys, sillä niiden perusta murentui vähitellen pois.

Polku johdatteli minua ylöspäin, kulkien toisinaan lähempänä, toisinaan kauempana jokea, nousten yli jyrkkien kallionlohkareiden, sitten taas laskeutuen sulavan lumen muodostaman notkon pohjalle. Näin olin tunkeutunut syvälle salaperäiseen laaksoon, kun nousevan auringon ensimmäiset säteet ilmaantuivat yläpuolellani olevilla kallioille. Erästä vuorenhuippua ympäröi ikään kuin sädekehä, kun taas huipun toisella puolen olevaan laaksoon virtasi auringonvalo täydellä loistollaan. Lempeä tuulhenki heilutti puiden latvoja, ja siellä täällä mäntyjen välistä pilkistävien koivujen lehvästöt värisivät aamuilmassa. Oli aivan hiljaista, vain

silloin tällöin kuului tiaisen piipitystä ja vielä harvemmin kirkui haukka, joka laajoin, spiraalinmuotoisin kaarroksin kohosi ilmassa aloittaen päivän työtään.

Sitten tuhkanharmaille vuorensinille ja kallioille levisi haalea, hopeanväriäinen hohde, mutta rotkoissa ja kuiluissa koettivat tumman siniset varjot yhä vastustaa valon vaikutusta. Katsellessani taaksepäin näin laakson laajenevan ja kaukana alhaalla kiemurteli joki kohti tasankoja, paljon leveämpänä kuin täältä ylhäältä lähtiessään, synnyttäen niittyjen keskelle lammikkoja, soita ja pikku järviä. Laakson toisella puolen kohosivat korkeat vuortenhuiput taivasta kohti, ja niiden välistä kuului yhä uusia huippuja. Vuorten juurella oli sankka kasvullisuus, vuorten seinämien taas näyttäessä vaihtelevan värisiltä, aina alhaalla olevasta miltei mustasta varjosta kaukaisimman huipun eteeriseen valkeuteen, joka näytti sulautuvan taivaan haaleaan sineen. Tunkeutuen kallion kielekkeiden ja puunoksien välistä nousevan auringon hohde valoi sinne tänne vuorten seinämille valoläiskiiä ja ennakoi päivätähden lähestymistä. Korkeat huiput nauttivat auringonsäteiden lämmöstä kauan ennen kuin aurinko paistoi alas laaksoon. Ja sillä aikaa kun aurinko paistoi täydellä loistollaan vuorten huipuille, tummat varjot syvällä laaksossa ohenivat ja alkoivat hävitä.

Vihdoin tuli tuo juhllinen hetki ja aurinko nousi ylevän majesteettillisena vuorenhuippujen takaa kaikkialle näkyväksi. Varjot pakenivat ja valovirta tunkeutui laaksoon, valaisten tumman mäntymetsän ja kaikki kallionkolotkin. Säteillen lumi- ja jääkentille ne heijastuivat kuin peilistä sokaisevaksi valoksi, mutta kallioseinämillä ne pehmenivät ja loivat tuhansia erilaisia värivivahduksia.

Polku kiersi esiintyöntyvän kallionkielekkeen ympäri, ja äkkiä tuo saavuttamattoman vuori oli koko komeudessaan edessäni. Paikalta, johon seisahduin, levisi miltei puuton ja vailla muutakin kasvillisuutta oleva näkymä aina huipulle asti. Maa oli peittynyt

kivistä ja kallion lohkareista, jotka olivat joskus suistuneet tänne tuon salaperäisen vuoren korkeuksista. Siellä täällä pitkin luoksepääsemättömän vuoren rinteitä oli pieniä laikkuja sammalta ja muuta matalaa kasvillisuutta, josta kohosi aavemaisen näköisiä vihreitä oksia kurottuen kohti huipun paljaanharmaita seinämiä, jotka jättiläismäisinä vartijoina ja pelottavan näköisinä puolustivat ikuisesti ja liikkumatta linnoitustaan ylöspäin kurottautuvaa kasvullisuutta vastaan ajaen sen takaisin laaksoon. Siten on ikuinen taistelu riehunut määräämättömiä aikoja. Vain taistelevien joukkojen eturintamat vaihtelevat vuosien kuluessa. Muuttumattomina kuin ikuiset totuudet seisovat vuoren huipun paljaat, harmaat kalliot. Paikoin kasvullisuus tunkeutuu niiden valtakuntaan samoin kuin harhakuvat todellisuuden maailmaan. Mutta kuolema voittaa. Yhä uudestaan jäävät viheriöivät kasvimättäät alassyöksyvien lohkareiden alle. Sitten elämä voittaa taas. Kalliot murenevät, ja uutta elämää ilmaantuu karheille pinnoille.

Alppien kalkkivuoret ovat tuulen ja sateiden vaikutuksesta lohkeilleet merkillisiksi muodostumiksi, joiden mukaan huiput ovat saaneet nimensä. Ei tarvitse paljoakaan käyttää mielikuvitusta, jotta näkisimme jylhän Keisarivuoren huipussa Keisari Barbarossan muodon pitkine, punaisine partoineen, kruunu päässä ja valtikka kädessä istuen valtaistuimellaan talvipakkasesta ja kesäkuumasta välittämättä odotellen herättämistä uuteen elämään. Tai saatamme nähdä Hochvogel-vuoren kotkana siivet levällään ja Widderhornin kuvaavan pässin sarvia jne. Vuoren juurella on maa enimmäkseen kivilohkareiden ja hiekkakasojen peittämä. Niiden välissä levittää leskenlehti (*Tussilago farfara*) suuria vihreitä lehtiään ja ukonhatun (*Aconitum napellus*) siniset kellokukat heiluttavat päitään. Syrjäisillä mättäillä kasvaa edelweiss (*Gnaphalium leontopodium*), muodoltaan samanlainen kuin se edelweiss, jonka olen nähnyt kasvavan Popocatépetlilla Meksikossa sekä Etelä-Amerikan Kordillieereilla.

Täällä kasvaa vuorikatkeru, alppiruusu, arnikki (*Arnica montana*), salaperäinen *Hypericon* ja monta muuta harvinaista kasvia, joilla on parantavia ominaisuuksia ja salaperäistä voimaa. Siellä, missä maapohjaa on kertynyt riittävästi, kasvaa isompia kasveja, jopa puita, mutta useimmat pienet maakummut ovat liian ohuita, jotta niihin voisi juurtua isompia puita. Ne voivat kyllä kasvaa tietyn korkuisiksi, mutta jonakin päivänä myrsky pyyhkäisee kallioiden yli ja alkaa hävitystyönsä. Mahtavia, vanhoja ja kelottuneita puita, joiden voimakkaat juuret olivat puhkaisseet maapohjan, sijaitsee siellä täällä ojentaen kaarnattomat, haalistuneet oksansa taivasta kohden kuin lihattomat käsivarret. Ikään kuin ne vielä kuolinhetkellään olisivat turhaan apua huutaneet. Pieniä kääpiöpuiden rykelmiä kasvaa niiden ympärillä ja kuin loiset ne ravitsevat itseään kuolleiden puiden ydinvoimalla.

Kevät oli saapunut, mutta näillä vuorilla vuodenajat sulautuvat huomaamatta toisiinsa. Kitukasvuisten mäntyjen vihertävien oksien lomasta näkyy syksyisen punaisia ja keltaisia lehtiä. Jyrkillä rinteillä kasvava sammal on sekin punertavaa kuin syksyllä. Kallionhalkeamissa ja notkoissa on vielä menneen talven lunta ja jäätä. Mutta punaisen ja vihreän sekä lumen puhtaan valkoisuuden yläpuolelle kohoavat vuorten harmaat huiput. Ne muodostavat kupuineen, pilareineen ja tornineen kuin jumalien rakentaman kaupungin. Yllä levittäytyy taivaankansi kuin sinisenä tai harmaana katoksena. Pieniä puroja virtaa korkealla olevilta kallionkielekkeiltä alas pitkin vuorenrintettä ja haihtuen höyryksi, ennen kuin saavuttavat maan pinnan alhaalla. Kalliotkin ovat toisin paikoin kovertuneet muodostaen väljiä notkoja, jotka osoittavat vesivirtojen voiman silloin, kun ne ovat paisuneet tulvimaan huipujen sulaneesta lumesta.

Jonkin aikaa nautin tästä ihanasta näköalasta. Jatkoin sitten matkaani ja lähestyin pientä jokea, joka näytti saaneen alkunsa kauempana olevasta vesiputouksesta. Seurasin sen kulkua. Vesi oli niin

ihmeellisen kirkasta, että pieninkin kivi erottautui puron pohjassa. Toisin paikoin vesi näytti liikkumattomalta kuin nestemäisessä tiilassa oleva auringonsäteitten läpäisemä kristalli. Kun tielle sattui este, se ryöppysi korkealle kuin äkillisen vihan valtaamana, toisinaan taas poukkoillen pieninä pyörteinä kivien välissä, kimallellen monivärisenä auringossa.

Tässä erämaassa mikään ei muistuttanut ihmisen olemassaolosta, lukuun ottamatta satunnaista poikkisahattua puunpätkää, joka viittasi ihmisen hävittävään toimintaan. Joihinkin vanhoihin, onttoihin ja lahonneisiin puihin oli kerääntynyt sadevettä, joka välkkyi auringonpaisteessa pienten peilien tavoin. Sellaisia saattoivat käyttää vedenneidot ja niiden äärellä kasvoi pieniä sieniä, jotka muuttuvat mielikuvituksessamme keijukaisten ja haltioiden pöydiksi, tuoleiksi ja katoksiksi.

Siellä, missä seisoin, maa oli peittyneet sammaleella, jossa paikoin kasvoi suuria, valkoisia ohdakkeita, joiden teräväkärkisillä lehdillä välkkyivät auringonsäteet. Edessäni oli pieni männikkö kuin saari keskellä erämaata, ja tuota metsikköä kohden suuntasin askeleeni. Päätin levätä siellä ja nauttia luonnon kauneudesta. Laskeuduin pitkälleni mahtavien mäntyjen siimekseen. Kaukaa kuului vuoripuron kohina, ja näin jonkin matkan päässä, miten vesiputous levitti kallioiden ylle vesihöyryä, jossa aurinko välkehti kaikissa sateenkaaren väreissä. Usva laskeutui kallioiseen notkoon, jonka sammalpeitteisellä rinteellä pieni vesiputous kuohusi ja kiihuhti alas laaksoon yhtyäkseen joen päähaaraan.

Kauan katselin veden kisailua, ja mitä kauemmin sitä katselin, sitä tutummaksi siinä olevat yksittäiset muodot tulivat. Hyvin kuniit, ylimalliset olennot näyttivät tanssivan edestakaisin pisaroinnin keskellä. Ne heiluttivat päitään auringonpaisteessa ja lähettivät hopeisia vesisuihkuja liehuvista kiharoistaan. Heidän naurunsa soi kuin Minnehaha-putousten kohina. Kallion raoista kurkistelevat

maahenget ja haltijat katselivat salaa keijukaisten tanssia. Putouksen yläpuolella virta näytti hiukan epäröivän ennen alas heittäytymistään jyrkänteeltä, mutta alas päästyään näytti ärsyyntyneen tielleen tulleista esteistä ja pyrki kärsimättömästi pois kotisijoiltaan. Kaukaa alhaalta laaksosta, missä puro yhtyi veljeensä jokeen, kantautui ääniä kuin jälkimmäinen olisi toivottanut sen tervetulleeksi syliinsä ja kuin molemmat olisivat laulaneet riemulaulua lopullisen yhdistymisen johdosta.

Mistä johtuu, että kuvittelemme tällaisia? Minkä tähden annamme ”kuolleille kappaleille” inhimillisen tajunnan ja tunnon? Miksi emme onnen hetkinämme tyydy siihen tuntemukseen, että elämme ruumiissa? Minkä tähden tajuntamme kaipaa päästä pois vankilastaan yhtyäkseen kaikkialliseen elämään? Onko meidän tajuntamme pelkästään fyysisen ruumiimme elimellisen toiminnan tulosta, vai onko se kaikkiallisen elämän toimintaa, joka keskittyy polttopisteeseen fyysisessä ruumiissa? Onko persoonallisen tajuntamme olemassaolo riippuvainen fyysisen ruumiin olemassaolosta ja kuoleeko se tämän mukana? Vai onko olemassa henkinen tietoisuus, joka kuuluu ihmisen korkeammalle, kuolemattomalle ja näkymättömälle itselle, joka tosin määräytyksi ajaksi on yhdistetty fyysisen ruumiiseen, mutta joka kuitenkin voi elää siitä riippumatta? Jos asia on näin, jos fyysinen ruumiimme vain on välikappale, jonka välityksellä tajuntamme toimii, niin tämä välikappale ei voi olla todellinen itsemme. Jos tämä pitää paikkansa, niin todellinen itsemme on olemassa ruumiista riippumatta. Kun hengessämme leijailemme vuorenhuippujen yllä ja laskeutuen vähitellen alemmas ja taas nousten äkkiä ylöspäin, tarkastellen mielikuvituksessamme kaikkea niiden pinnalla, miksi emme tuntisi silloin myös yhtä suurta iloa ja riemua kuin todella olisimme olleet siellä? Täytyykö meidän jättää aineellinen ruumiimme taaksemme, koska se on liian raskas kantaakseen henkeämme luoksepääsemättömän vuoren

huipulle asti? Tietysti täytyy jonkin elämämme ja tajuntamme osan jäädä fyysiseen muotoomme, että se pysyisi elossa poissaolomme aikana, että sen elintoiminnoista huolehdittaisiin. Olemmehan lukeneet unissakävelijöistä ja haltioitilossa olleista henkilöistä, joiden sisäinen henkinen itse – tajuavana, tuntevana ja havaintokykyisenä – on ollut erotettuna näennäisesti kuolleesta ruumiista. Se on vierailnut kaukaisissa paikoissa ja palannut takaisin ajatuksen nopeudella tuoden mukanaan kuvauksia noista paikoista, kuvauksia, jotka sittemmin on todettu oikeiksi.

Miksi näemme elämän kaikissa kappaleissa, sellaisissakin joita pidämme ”kuolleina”, jossa vain itse kykenemme asettumaan sellaiseen tilaan, että voimme havaita niiden elävän? Onko maailmankaikkeudessa ylimalkaan mitään kuollutta? Eikö kivikin pidä osiaan yhdessä ”koossa pitävän voiman” avulla ja eikö maa vedä sitä puoleensa ”painovoimalaista” johtuen? Mitä muuta nuo voimat ovat elleivät energiaa, ja eikö ”energia” juuri ole Sielu, se sisäinen vaikuttava voima, joka aiheuttaa näkyvän, ulkoisen ilmennyksen, jota sanomme aineeksi. Sehän on kuitenkin lopulta samaa kuin voima tai substanssi tai millä nimellä tahdommekaan nimittää asiaa, jota emme voi käsittää. Jos tämä näkemys on oikein, kaikilla kappaleilla olisi elämä ja sielu. Ja voisimmehan myös ajatella sieluolemuksia, joiden ulkonainen muoto ei ole niin karkea kuin omamme ja jotka sen tähden ovat fyysisille aisteillemme näkymättömiä, vaikka sielumme voi havaita ne.

Luonnon hiljaisuudessa ajatukset muuttuvat valveuniksi ja unet näyiksi. Kuvittelin viettäväni tässä ihmeellisessä erämaassa koko lopun elämäni, ehkä jakaen olinpaikkani muutamien samanhenkisten ystävien kanssa. Kuvittelen, kuinka me yhteisine harrastuksinemme ja päämäärinemme olisimme onnellisia yhdessä ja pyrkisimme totuuden tietoon. Täällä, kaukana pintapuolisesta ja jokapäiväisestä elämästä kykenisi ihminen saavuttamaan paljon

selvemmän henkisen havaintokyvyn, paljon syvemmän ajatusten keskittämisen ja paljon suuremman luonnon salaisuuksien ymmärryksen. Kuinka paljon aistimme terävöityisivätkään havaitsemaan ulkonaisia ja sisäisiä asioita! Kuinka paljon paremmin oppisimme tuntemaan itseämme! Mitä enää välittäisimme niistä joutavuuksista, joita kutsumme ”seuraelämäksi”! Mitä se meitä liikuttaisi, mitä kaikkea tapahtuu siinä suuressa hullujenhuoneessa, jota sanomme ”maailmaksi”! Täällä saisimme elää häiriintymättä omassa itsessämme irrotettuina ”seuraelämän” ahdistavasta toiminnasta, joka pakottaa meidät alati eroamaan omasta sisäisestä itsestämme – olemaan siellä, missä emme halua olla, toimimaan niin kuin emme halua toimia ja kumartumaan tapojen jumaluuden edessä, jota kuitenkin halveksimme sydämissämme.

Mitä tuollainen elämä hyödyttäisi meitä ja muita? Jos on totta, että maailma ja me itse olemme muodostuneet aatteista, niin juuri tällaisessa erämaassa olisi meillä parhaimmat edellytykset ymmärtää ja muovaila aatteita. Ajatukset ja aatteet eivät voi olla pelkästään harhakuvia. Niillä täytyy olla todellinen olemassaolo, yhtä todellinen ja ehkäpä vielä kestävämpi kuin tämän maailman objektiivisilla kappaleilla. Sillä tiedämme, että aatteet jäävät elämään, vaikka muoto, missä ne ovat ilmenneet, on hajonnut. Tiedämme, että aatteet, kuten muutkin hedelmät, syntyvät ja kypsyvät. Ja kun jokin aate on kypsä, se näkyy henkisellä taivaalla ja jotkut vastaanottavaiset sielut voivat tarttua siihen. Ihminen, joka kykenee ymmärtämään ja muodostamaan yleviä aatteita ja antamaan niille aineellisen ilmennysmuodon, voi tehdä ihmiskunnan hyväksi paljon enemmän elämällä yksinäisyydessä kuin maailman keskellä, missä hänen työtään häiritsevät alituisesti vähemmän tärkeät asiat. Aatteet, joita hän muodostaa, eivät kuole hänen ruumiinsa kanssa. Ne heijastuvat suureen peiliin, astraalivaloon ja säilyvät maailman muistissa, jotta toiset voisivat tarttua niihin ja käyttää niitä hyväkseen.

Mikä on lopulta tuo olento, jota sanomme *ihmiseksi*? Mikä on tuo elävä lihasta, verestä ja luista rakentunut eläimellinen organismi, joka elää aikansa, sitten kuolee ja jota useimmat ihmiset kunnioittavat niin suuresti ikään kuin se olisi heidän kuolematon itsensä. Sen mukavuuden tähden he ovat usein valmiit uhraamaan itsekunnioituksensa, omanarvontuntonsa, kunniansa ja hyveensä. Onko se mitään muuta kuin eläin, jonka älytoiminta on korkeammalla tasolla kuin muiden eläinten? Voiko tämä älytoiminta olla vain karkean aineen mekaanisen, kemiallisen ja fysiologisen toiminnan tulosta? Jos niin ei ole, mikä silloin aiheuttaa tuon toiminnan ja voiko sen syy olla muodosta riippumaton? Mitä on ihminen ilman älyä? Jos äly on hengen ominaisuus, mikä tuntuu välttämättömältä, niin mitä olisi silloin ihminen ilman henkeä, ilman henkistä älyä?

Mietiskellessäni näitä kysymyksiä kuului aivan vierestäni vai-meaa naurahdus. Olin ollut niin syventyneenä omiin ajatuksiini, etten ollut huomannut muukalaisen lähestymistä. Nostin katseeni, ja näin aivan lähellä erään noista puolihulluista olennoista, joita sanotaan kretiineiksi ja joita usein näkee Sveitsin ja Savoijin vuoris-
toissa. Olin jokseenkin hämmästynyt, säikähtynyt ja kiusaantunut tuosta epämiellyttävästä keskeytyksestä ja kysyin sen tähden melko tönkyellä äänellä: ”Mitä haluatte?”

Leveä virnistys levisi kääpiön kasvoille – kääpiö hän varmaankin oli – ja hän vastasi: ”Mestari sanoo, että minun on tuotava sinut hänen luokseen.” Olin hieman hämmästynyt hänen vastauksestaan, mutta kun muistin, että kääpiö oli tylsämielinen ja ettei häneltä niin muodoin voinut odottaa mitään järkevää vastausta, kysyin: ”Kuka on mestarisi?” Hänen vastauksensa kuului: ”Imperaattori.” Ja sitä sanaa lausuessaa näytti älyn kipinä valaisevan hänen silmiään, ja hänen äänensä sointu tuntui osoittavan, että tuo imperaattori, olkoon hän sitten kuka tahansa, oli epäilemättä henkilö, jota kretiini ehdottomasti totteli. Yritin vielä tehdä kysymyksiä kääpiölle

saadakseni selvää siitä, kuka hänen imperaattorinsa oli ja missä hän asui, mutta kaikki ponnistukseni olivat turhia. Hän oli epäilemättä tylsämielinen, sillä hän vain virnisteli ja toisti aiemmin lausumansa sanat. Sen tähden päätin lopulta seurata häntä nähdäkseni kuinka seikkailu päättyisi.

Kretiini kulki edellä, ja minä seurasin häntä. Hän vei minut tuon saavuttamattoman vuoren juurelle. Kun kävelimme, kretiini kääntyi usein nähdäkseen seurasinko häntä, ja minulla oli hyvä tilaisuus tutkiskella hänen vaatetustaan ja ulkonäköään. Hän oli kolmen jalan mittainen ja ilmeisesti kyttyräselkäinen. Yllään oli hänellä hupullinen ruskea takki. Tämä teki hänet pienen Pyhän Augustinuksen järjestöön kuuluvan kapusiinimunkin näköiseksi. Suunnattoman suurta päätä ja suhteellisen tukevaa ruumista kannattelivat hyvin hennot ja pienet sääret. Jalkaterät taas näyttivät harvinaisen suurilta. Ehkäpä pienestä vartalosta ja kasvojen terveestä väristä johtuen hän näytti melkein lapselta, vaikka tämän vaikutelman kanssa ristiriidassa oli melkoisen pitkä parta, joka koristi hänen kasvojaan. Kädessään hän kantoi sauvaa, joka oli taitettu kuolleen puun oksasta, jonka hän oli nähtävästi poiminut mukaansa matkan varrelta.

II

LUOSTARI

Seurasin outoa opastani ja tulimme pian taas polulle, joka kulki pitkin joenuomaa. Vesi virtasi rauhallisena valkoisten piikivien peittämän pohjan yli, ja sen mataluus osoitti, että olimme lähellä lähteitä.

Lähestyessämme tuota salaperäistä vuotta näyttivät sen kiviseinät nousevan kohtisuorasti maasta, eikä missään näkynyt kohtaa, mihin muu olento kuin lintu olisi voinut astua. Mutta kun tulimme vielä lähemmäksi, havaitsin seinässä halkeaman, joka avautui sisäänpäin kuin rotko tai tunneli. Astuessani siihen huomasin heti, että se kulki mahtavan kiviseinän halki ja vei meidät toisella puolella olevaan laaksoon. Tulimme viimein tunnelin toiseen päähän ja huuliltani pääsi riemun ja ihmetyksen huudahdus nähdessäni kaiken sen kauneuden, joka silmiäni eteen levisi.

Edessäni oli saavuttamattomien vuorenhuippujen ympäröimä laakso. Tähän laaksoon olivat luonto ja taiteet yhteisvoimin luoneet ylimaallista kauneutta. Se avautui kuin avara merenlahti silmiäni edessä ja sulkeutui kaukana jonkinlaisena luonnollisena amfiteatterina. Maata peittivät vaahterapuut ja lyhyt, vihreä ruoho. Kaikkialla näkyi metsiä ja lehtoja, järviä ja pieniä puroja. Keskellä maisemaa kohosi ylevä vuorenhuippu korkealle avaruuden eetteriin. Siihen oli muodostunut notko, jonka yläpuolella riippui kallion-

kielekkeitä. Alle jäi ontto paikka kuin mahtavan aallon pohjaksi, jonka maaginen sana oli kiveksi kironnut. Kiviseinät laskeutuivat voimakkaasti vedetyin piirroin kohti alempana olevaa äyrästä ja nousivat sitten taas jyrkkinä mahtavaan korkeuteen.

Tämän ylevän kauneuden näkeminen hämmästytti minua kovasti. Oppaanikin näytti ymmärtävän yllätykseni, sillä hän seisahdutti ja hymyili iloissaan nähdessään, kun olin täynnä ihmetystä. Ympäröivä hiljaisuus olisi ollut täydellinen, ellei sitä olisi häirinnyt pienen putouksen kohina vähän matkan päässä vasemmalla. Se juoksi jyrkän rinteeseen yläpuolelta ja kuvastui laskeutuessaan juoksevana hopealankana tummanharmaata kalliota vastaan. Putouksen yksitoikkoinen kohina juhlaäänien hiljaisuuden vastakohtana tuntui ajanvirran tuohinalta iäisyden valtakunnassa. Tunsin toisen maailman kuin sen, missä tähän asti olin elänyt, laskeutuvan luokseni. Ilma tuntui puhtaammalta, valo eetterimäiseltä, ruoho viheriäisemmältä kuin tunnelin toisella puolella. Tunsin olevani rauhan laaksossa, autuuden ja tyytyväisyyden paratiisissa.

Kun käänsin katseeni kohti korkeata huippua, huomasin rinteellä eräänlaisen palatsin, linnoituksen tai luostarin, ja lähemmäksi tultuani huomasin sen olevan kivistä tehdyn lujan rakennuksen. Sen korkeat muurit kohosivat ympäröivien puiden latvojen yläpuolelle ja jonkinlainen temppeelinkupu peitti katon. Rakennuksen ulkoseinät olivat jykevät, muoto oli suorakulmainen, mutta muuten sen tyyli oli kaikkea muuta kuin tavanomainen. Sitä koristivat monet ulkonevat ikkunat, pienet tornit, parvekkeet ja verannat.

Laakson toisella puolella oli luonto ylevä ja kaunis. Harmaat jättiläismäiset kalliot kohosivat loppumattomina teräksensinistä taivasta kohti. Korkeimpien huippujen alle oli kokoontunut ohueksi nauhaksi valkoisia pilviä erottaen huiput vuorista. Pilvien alapuolinen kallio oli osaksi varjojen peitossa, osaksi heikon, henkimäisen valon kirkastama. Tämä sai aikaan lumoavan vaikutuksen. Siinä,

missä pilvijoukot kokoontuivat vuorensinää vasten, kuvastui kuin hävityksen maailma. Vuoren seinusta näytti rikkirevityltä ja autioiden kallionröykkiöiden yksitoikkoisuutta häiritsivät vain lumikien jäänökset rotkossa ja kuiluissa.

Kuljimme eteenpäin ja saavuimme leveälle tielle, joka johti rakennukselle. Huomasin jalon ja arvokkaan näköisen miehen lähestyvän meitä. Hän oli pukeutunut keltaiseen kaapuun, päätä peitti lainehtiva musta tukka ja hän käveli joustavin askelin. Kun kretiini näki miehen, hän kiiruhti tämän luokse, lankesi polvilleen hänen eteensä ja hävisi yhtäkkiä olemattomiin, kuin tuulen viemänä.

Olin kovin hämmästynyt tästä ihmeellisestä katoamisesta, mutta en ehtinyt sitä kummemmin miettimään, sillä vieras tuli luokseni ja toivotti minut tervetulleeksi. – Hän näytti noin 35 vuoden ikäiseltä ja oli vartaloltaan pitkä ja kookas. Hänen katseensa, joka oli lempeä ja ystävällinen ja täynnä henkistä voimaa, näytti tunkevan läpi koko olemukseni ja lukevan kaikki sisäisimmätkin ajatukseni. ”Tuo mies on varmaankin Vihitty”, ajattelin.

”Niin”, vastasi vieras, joka näytti lukeneen ajatukseni. ”Olet joutunut Vihittyjen luo, joita niin paljon olet ajatellut ja joiden tuttavuuteen niin monasti olet kaivannut pääseväsi. Vien sinut temppeeliimme ja tutustutan sinut muutamiin *Kultaisen Ruusuristin veljekuntamme* jäseniin.

Tarkastelin hänen kasvojaan, ja nyt minusta tuntui kuin ei tuo mies olisikaan ollut minulle vieras. Hänessä oli jotain hyvin tuttua, ikään kuin olisin tuntenut hänet jo vuosikausia, vaikken muistisani löytänyt hänelle sijaa. Ponnistelin turhaan aivojani saadakseni selville, missä ja milloin olin hänet tavannut tai edes jonkun hänen näköisensä. Mutta taaskin vastasi tuo rosenkreutzilaisjärjestön imperaattori, joka mies todellakin oli, lausumattomiin ajatuksiini: ”Olet oikeassa. Emme ole vieraita toisillemme, sillä olen usein ollut luonasi ja seissyt vierelläsi, vaikket ole minua nähnyt.

Olen johdatellut aatteittesi virtaa aivoissasi sinun järjestellessäsi ja kirjoittaessasi ylös ideoitasi. – Sitä paitsi olet usein käynyt täällä ja seurustellut minun ja veljien kanssa fyysisen ruumiisi nukkuessa. Mutta palatessaan lihasta ja verestä koottuun verhoonsa, sielusi ei ole jaksanut painaa ruumiin muistiin elettyjä kokemuksiasi. Siksi et ole herätessäsi muistanut mitään toisella puolella tekemistäsi havainnoista. Eläimellisen muodon muisti pidättää vain ulkonaisten aistimien kautta tulleet vaikutelmat. Henkinen muisti herää, kun tulemme henkiseen tilaan.”

Sanoin imperaattorille pitäväni tätä päivää elämäni onnellisimpana ja valitin vain, etten ainaiseksi voinut sinne jäädä. Tunsin itseni arvottomaksi elämään olentojen seurassa, jotka olivat niin korkealla oman kehitystasooni yläpuolella.

”Emme salli sinun lähtevän luotamme pikapuolin”, vastasi mestari. ”Saat riittävästi aikaa tutkiaksesi elämäämme, mutta sinun on vielä mahdotonta jäädä tänne ainaaksi. Sinulla on vielä muita velvollisuuksia suoritettavanasi, ja sitä paitsi sinussa on vielä paljon alhaisia ja eläimellisiä aineksia, jotka noudattavat ruumiisi haluja ja muodostavat osa olemuksestasi. Ne eivät kauan jaksaisi kestää tämän paikan puhtaan ja henkisen ilmapiirin hävittävää vaikutusta. Koska sinussa ei vielä ole riittävästi määrää todellisia henkisiä aineksia voidaksesi lujasti ja voimakkaasti sitä vastustaa, niin tulisit tänne jäätyäsi pian hyvin heikoksi ja kuihtuisit pois kuin keuhkotautinen. Et olisi täällä onnellinen, vaan päinvastoin onneton, ja pian kuolisitkin.”

”Mestari!” sanoin minä. ”Ainakin toivon, että täällä ollessani oppisin tuntemaan niiden suurten, tuntemattomien voimien salaisuuden, joita teillä on ja joiden kautta te, kuten sanotaan, kykenette muuttamaan kappaleita toisiksi ja tekemään alemmista metalleista kultaa.”

”Siinä ei ole mitään salaperäistä tai ihmeellistä, ystäväni”, vastasi imperaattori. ”Ne asiat eivät ole ihmeellisimpiä kuin tavallisimmat, jokapäiväiset luonnonilmiöt. Ne ovat salaperäisiä vain niille, jotka omien väärrien käsitystensä ja ennakkoluulojensa takia ovat estetyt näkemästä totuutta ja tuntemasta hengen voimaa, jolla sielu alistaa materian. Niiden ei tarvitse meitä hämmästyttää sen enempää kuin kuun kiertokulku maan ympäri tai puun kasvaminen. Kaikki riippuu vain sen alkeisvoiman toiminnasta, jota sanomme Tahdoksi ja joka saattoi itse maailmankaikkeuden syntymään. Se ilmenee monella tavalla sekä mekaanisena, että henkisenä voimana, mutta se on aina vaan tuo sama alkuperäinen tahdonvoima, joka toimii ihmisen elimistön välityksellä ja jota ihminen älynsä avulla johtaa.”

”Siinä tapauksessa”, sanoin minä, ”olisiko etupäässä opittava vahvistamaan Tahtoa?”

”Ei niin”, vastasi imperaattori. ”Tahto on kaikkiallinen voima, joka pitää maailmat koossa avaruudessa ja määrää planeettojen kulun. Se täyttää ja läpäisee kaiken, eikä tarvitse voimistuttamista. Se on itsessään kyllin voimakas kaiken mahdollisen aikaansaamiseksi. Sinä olet vain välikappale, jonka kautta tuo henkinen voima saattaa toimia ja ilmetä, jos et pyri kapinoimaan vastaan.”

”Kuinka voimme silloin saada mitään aikaan”, kysyin. ”Jos emme voi tehdä oman tahtomme voimalla mitään, niin voimmehan silloin yhtä hyvin olla kokonaan yrittämättä.”

”Emme saa mitään hyödyllistä aikaan koettamalla käyttää omaa erillistä tahtoamme”, vastasi mestari, ”mutta meidän tulee ja täytyy käyttää ymmärrysträmme ja älyämme johtamaan ja ohjaamaan luonnossa aina valmiina olevaa kaikkiallista tahdonvoimaa, joka on kaiken elämän perusta. Voimme silloin saada aikaan hetkessä asioita, joiden toimittamiseksi tajuton luonto olisi ilman meidän apuamme tarvinnut paljon pitempiä ajanjaksoja. Mylläri, joka käyttää virran vettä myllynsä liikkeelle panemiseksi, ei luo vettä.

Hän ei myöskään koeta kääntää virtaa kulkemaan ylöspäin lähettään kohti. Hän ohjaa sen vain määrättyihin kanaviin käyttäen jo ennestään virtaavaa vettä älynsä avulla omiin tarkoituksiinsa. Hän tuntee luonnonlait ja toimii niiden mukaisesti. Vain lakeja totellessaan hän pystyy käyttämään niitä hyväkseen. Luonto tottelee sitä, joka puolestaan tottelee luonnonlakeja. Samalla tavalla toimii adepti. Hän johtaa vain jo ennestään olemassa olevaa henkistä voimaa älynsä avulla ja sen tähden hän saa luonnonlakien mukaisesti aikaan määrättyjä toimintoja.”

”Näetkö tuolla pilven, joka on kokoontunut vuorenhuipun alle?”, jatkoi adepti. ”Se jää siihen, kunnes ilmavirta lakaisee sen pois tai kunnes lämpötilan muutos saa sen joko laskemaan tai nousemaan. Jos me hävitämme sen saattamalla kaiken kattavat luonnonvoimat vaikuttamaan sen tiiviiseen massaan, emme silloin suinkaan toimi luonnonlakeja vastaan, vaan ohjaamme niitä älymme avulla.”

Näin puhuessaan nosti mestari kätensä kohti vuorenhuippua, jonne pilvet olivat kokoontuneet ja silmänräpäyksessä näytti tuo harmaa höyrymassa rupeavan elämään. Se alkoi kieriä ja tanssia ja nousi lopuksi savupylvään tavoin vuoren huipulle, siitä taas korkealle ilmaan tehden huipusta tulivuoren näköisen. Sitten se taas kokoontui korkealle huipun yläpuolelle pieneksi, hopeiseksi usvapilveksi, joka kimalteli auringonpaisteessa.

Ihmettelin tätä elämänilmausta pilvessä, mutta adepti, joka luki ajatukseni, sanoi: ”Elämä on kaikkialla ja kaikkiallinen. Se on sama kuin Tahto.” Tämän keskustelun aikana olimme hitaasti lähestyneet rakennusta, ja pystyin nyt tarkastelemaan kaikkia yksityiskoh- tia sen ulkonäössä. Se oli ainoastaan kaksikerroksinen, mutta huoneet näyttivät hyvin korkeilta. Muodoltaan se oli suorakulmainen, ympärillä kasvoi tammia ja vaahteroita. Ulompana oli suuri puisto.

Seitsemän valkoista marmoriporrasta johti pääportille, jota kannatteli kaksi mahtavaa graniittipylvästä. Oven yläpuolelle oli

kultakirjaimin kaiverrettu: *Sinä, joka sisään astut, kaikki pahat aatteet taaksesi jätät.*

Astuimme portin läpi suureen, kivilaatoilla päällystettyyn eteiseen. Keskellä huonetta oli jalustalla Gautama Buddhan patsas, ja seinät olivat koristellut kultaisilla kirjoituksilla, jotka koostuivat vanhojen viisaiden tärkeimmistä opetuksista. Oikealla ja vasemmalla avautui ovia pitkiin käytäviin, jotka veivät veljien asuinhuoneisiin, mutta sisäänkäytävää vastassa oleva ovi vei ihmeelliseen puutarhaan. Siellä oli puita ja kasveja, joita yleensä vain näkee trooppisessa ilmastossa. Puutarhan takana oli valkoinen marmorinen rakennus, jota peitti kupukatto, se sama, jonka jo laaksoon astuessani olin nähnyt kaukaa. Katon huipulla kultaiseen palloon kietoutuneena lepäsi hopeinen lohikäärme.

”Tämä on temppelimme kaikkein pyhin”, sanoi mestari. ”Sinne et voi päästä. Jos koettaisit sinne pyrkiä, seuraisi silmänräpäyksellinen kuolema. Ja jos voisitkin elävänä siihen astua, ei se sinua hyödyttäisi, sillä tämä pyhäkkö pysyy pimeänä jokaiselle, joka ei tuo mukanaan omaa henkistä valoaan, jumalallisen älyn sammumatonta soihtua.”

Saavuimme erääseen käytävään. Vasemmalla puolella oli useita ovia, joista päästiin veljien huoneisiin. Mutta oikeanpuolisella seinällä, joka siellä täällä aukeni trooppilliseen puutarhaan, oli ovien välissä lukuisia kauniisti maalattuja maisemakuvia. Yksi kuva esitti intialaista maisemaa, jonka taustassa oli valkoinen, lumipeitteinen Himalaja. Etupuolella oli taas eräänlainen kiinalainen pagoda pie-nine järvineen ja metsikkökumpuineen.

”Nämä kuvat”, selitti imperaattori, ”esittävät erilaisia järjestöömme kuuluvia luostareita tai pyhäkköjä. – Tuo, jonka näet edessäsi, sijaitsee järven rannalla *Tiibetin* sisäosissa, ja siinä asuu eräs järjestömme korkeimmista adepteista. Kukin kuva näyttää myös osan siitä maasta, jossa luostari sijaitsee, ja sen kautta saa katselija tarkan

kuvan paikallisuonteesta. Mutta näillä kuvilla on sitä paitsi eräs okkulttinen ominaisuus, jonka huomaat vasta, kun keskityt tarkastelemaan jotain määrättyä kohtaa kuvassa.”

Kun sen tein ja keskitin huomioni kuvan pyhäkön suureen sisäänkäytävään, avautui ihmeekseni ovi ja näin kookkaan intialaisen miehen astuvan siitä ulos. Hänen voimakas vartalonsa oli verhottu valkoiseen, loistavaan kaapuun, ja pään ympärille oli kääritty vaaleankeltainen turbaani. Tunsin hänet heti tiibetiläiseksi adeptiksi, jonka olin usein nähnyt juuri sellaisena valveunissani. Hänkin näytti tuntevan minut ja nyökkäsi hymyillen päätään kumartuessani kunnioittavasti hänen edessään. Vartija toi sitten näkyville erinomaisen kauniin hevosen, jonka satulalle mies nousi ratsastaen sitten tihensä.

Olin sanattomana hämmästyksestä, mutta imperaattori vei minut hymyillen eteenpäin lausuen Shakespearen tunnetut sanat, jotka hän hiukan muutti tilanteen mukaisiksi: ”Taivaan ja maan välillä on paljon sellaista, jota eivät *teidän* filosofinne käsitä.”

Siirryimme erään toisen kuvan eteen, joka esitti egyptiläistä maisemaa. Etualalla oli luostari, taustalla pyramidieja. Kuva oli nähtävästi aavikkomaisen ympäristönsä vaikutuksesta synkemmän näköinen kuin edellinen. Seuraavassa kuvassa oli samantapainen rakennus trooppisessa vuoristomaisemassa, – adeptin selityksen mukaan Etelä-Amerikan Kordillieereilla. Seuraava kuva esitti taas muhamettilaista temppeleä minareetteineen ja *puolikuineen* niiden huipuissa. Lausuin hämmästykseni siitä, että kaikki maailman uskontojärjestelmät näyttivät olevan edustettuina rosenkreutzilaisjärjestössä. Olin aina luullut, että rosenkreutzilaiset olisivat yksi korkeimpia nimenomaan kristillisiä järjestöjä.

Jälleen luki imperaattori ajatukseni ja opasti minua. ”Rosenkreutzilaisjärjestö – Kultaisen Ruusuristin järjestö – on verrattain uudenaikainen nimitys. Sitä käytti ensiksi Johann Valentin Andree, joka kuuluisassa teoksessaan ’Fama Fraternitatis’ sepitti

kertomuksen ritari Christian Rosenkreutzista samalla tarkoituksella kuin Cervantes kirjoitti tarinansa Don Quijote de la Manchasta, eli saadakseen naurunalaisiksi aikansa luulotellut adeptit, reformaattorit ja kullantekijät. Ennen hänen kirjasensa ilmestymistä ei rosenkreutzilaisen nimellä ymmärretty ketään määrättyyn järjestöön tai sen nimiseen seuraan kuuluvaa henkilöä. Se oli vain lajiniemi, jota käytettiin merkitsemään kaikkia okkultisteja, adepteja, ylemmän tason alkemisteja ja ylipäänsä kaikkia, joilla oli okkultisia tietoja ja jotka tunsivat *Ruusun* ja *Ristin* salaisen, pyhän merkityksen; symbolien, jotka kristillinen kirkko oli omaksunut mutta joita se ei suinkaan ollut keksinyt. Niitä olivat kaikki okkultistit käyttäneet jo tuhansien vuosien aikana, paljon ennen kristinuskon perustamista. Nämä merkit eivät kuulu yksin kristilliselle kirkolle. Ne ovat vapaita kuin ilma kaikille, jotka niiden merkityksen ymmärtävät, mutta valitettavasti sen tuntevat vain hyvin harvat teidän kristityistänne. Suurin osa kunnioittaa vain ulkonaista muotoa, eikä tiedä mitään niistä elävistä voimista, joita nuo muodot esittävät.”

”Silloinhan”, sanoin minä, ”henkisesti valaistu ihminen voi olla järjestönne jäsen, vaikkei uskoisikaan niin sanottuihin *kristillisiin* uskonkappaleisiin.”

Imperaattori vastasi tähän: ”Kukaan ei voi olla ylevän järjestömme jäsen, jos hänen tietonsa perustuu vain dogmeihin, uskomuksiin tai käsityskantaan, jonka toinen ihminen on hänelle opettanut, – jonka hän vain kuulopuheiden mukaan on saanut tai kirjoista lukenut. Tällainen luuloteltu tieto ei ole *todellista* tietoa. Emme voi todella tietää mitään muuta kuin sen, minkä itse löydämme sisältämme. Se, mitä tavallisesti sanotaan tiedoksi, on oikeastaan vain muistamista. Meidät on pakotettu säilyttämään muistissamme lukemattomia asioita. Ne ovat tosia tai vääriä. Mutta joskin ne ovat tosia, niiden totena pitäminen on vielä kaukana todellisesta tiedosta.

Todellista tietoa ihminen ei voi toiselle antaa. Ihmistä voidaan vain johdattaa näkemään, mistä ja millä tavoin hän voi sitä saavuttaa. Mutta hänen täytyy itse käsittää totuus ei vain älyllisesti, ei vain aivoillaan, vaan etupäässä intuitiivisesti sydämensä avulla.”

”Saadaksemme todellista tietoa jostain asiasta, täytyy meidän tuntea sydämessämme asian syvin totuus ja ymmärtää sen oikea luonne. Jos pidämme jotain asiaa totuutena ilman oikeaa tietoa, on se vain taikauskoa. Siksi ovat myös useimmat tieteelliset, filosofiset ja teologiset järkeilyenne vain taikauskoa, sillä ne eivät perustu todelliselle tiedolle ja itsenäiselle havainnolle. Nykyaikaisten filosofienne ja teologienne tiedot perustuvat pitkälti mielipiteisiin, ja ne ovat aina vaarassa tulla kumotuksi uusien keksintöjen kautta, jotka eivät sopeudu epäluonnollisiin järjestelmiinne. Totuutta ei voi kumota. Se ei tarvitse perusteita. Kun se kerran on löydetty *henkisen* havainnon kautta, kun ihmisen *henkinen* äly ymmärtää sen, se on todellista tietoa, eikä sitä mikään voi järkyttää.”

”Meidän järjestöllämme ei sen tähden voi olla tekemistä minkäänlaisten uskontunnustusten tai uskonnollisten käsityskantojen kanssa. Emme niistä välitä. Jos olisimme kaikki täydellisiä ja voisimme nähdä kaikki totuudet suoranaisen havainnon kautta, niin emme tarvitsisi kirjoja, emme minkäänlaisia tutkimusvälineitä – meidän ei tarvitsisi filosofoida eikä tehdä kokeita. Olemme kuitenkin vielä ihmisiä, vaikkakin korkealla sen älyllisen eläimen yläpuolella, jota tavallisesti ihmiseksi kutsutaan. Me tarvitsemme vielä kirjoja ja meillä on kirjastomme. Me tutkimme ajattelijoiden näkökantoja, mutta emme koskaan ota vastaan mitään kirjoja tai mielipiteitä – olkoot ne itse Buddhalta peräisin, erehtymättöminä viisauksina – ennen kuin oma järkemme ja ymmärryksemme on ne täysin hyväksynyt. Me kunnioitamme kirjatietoa, ja käytämme sitä hyväksemme. Se palvelee meitä, mutta me emme palvele sitä.”

Tämän keskustelun aikana olimme tulleet kirjastoon, jossa tuhannet kirjat täyttivät kirjahyllyt huoneen seinillä. Huomasin niiden joukossa useita vanhoja kirjoja, joista olin kuullut puhuttavan, mutta joita en koskaan ollut nähnyt. Siellä olivat sibylliniläiset kirjat, joita sanottiin tulen hävittämiksi, siellä olivat Hermes Trismegistuksen teokset, joista sanotaan vain yhden olevan tallella ja siellä oli paljon muitakin kirjoja, arvaamattoman arvokkaita antikvariaateille ja vielä enemmän hermeettisen filosofian tutkijoille. Ihmetellessäni, kuinka veljet olivat saaneet haltuunsa tuollaisia aarteita, sanoi imperaattori:

”Ihmettelet varmaankin, kuinka meillä saattaa olla kirjoja, joita ei enää pitäisi olla olemassa. Mutta salaisuus piilee siinä, että jokainen asia, siis myös jokainen kirja, joka koskaan on ollut olemassa, on painanut häviämättömän jälkensä *astraalivaloon*. Nämä jäljennökset voidaan määrättyjen okkultisten menetelmien avulla irrottaa tästä luonnon kaikkiallisesta aarraitasta ja sitten muuttaa näkyvään, kosketettavaan aineelliseen muotoon. Muutamat veljet ovat hyvin ahkerassa tällaisten kirjojen jäljentämistyössä, ja niin hankimme me itsellemme ilman aineellisia menoja aarteita, joita ei minkäänlaisilla rahasummilla voida voittaa.”

Iloitsin kuullessani nuo sanat. Ne vakuuttivat minulle, että yksinäisyydessä vietetty elämä ei välttämättä millään lailla olisi hyödytöntä vaan että aatteet todella olivat olemuksia, joita on paljon helpompi nähdä ja käsittää yksinäisyydessä kuin seuraelämän levottomassa ja pienten huolten raskauttamassa ilmapiiressä.

Imperaattori vastasi taaskin ajatuksiini: ”Tämän luostarimme ovat perustaneet henkisesti hyvin valaistut olennot samojen ajatusten elähdyttäminä, joita nyt näen hengessäsi. Sen tähden valitsivat he tämän paikan salatussa laaksossa, jonka vain harvat tuntevat. Määrättyjen elementaarivoimien avulla, jotka sinulle vielä ovat tuntemattomia, loivat he harhakuvan suojelemaan paikkaa

epätoivotuilta tunkeilijoilta. Täällä voivat ne, jotka sydämessään ovat herättäneet toimintaan kaikkien ihmisten sisimmässä uinuvan elämänsiemenen, kehittää tätä itua yhä edelleen parhaimpien edellytysten vallitessa. Täällä elämme rauhassa, erotettuina maailmasta muurilla, jonka yli ette voi päästä. Ja vaikkakin tämän piilopaikkamme olemassaolo tulisi tunnetuksi, olisi hyvin helppoa luoda uusia harhakuvia estämään asiattomien pääsyn luoksemme. Kuitenkaan emme ole ulkomaailmasta eristettyjä, vaikka käymmekin siellä vain harvoin fyysisissä olemuksissamme. Harjoittamalla selvänäköisyyden ja selväkuuloisuuden kykyjämme tiedämme joka hetki, mitä maailmassa tapahtuu, ja kun tahdomme tulla persoonalliseen kosketukseen kanssanne, jätämme vain fyysisen muotomme ja liikumme *astraaliruumiissamme*. Käymme tervehtimässä ketä vain haluamme ja näemme kaiken ollessamme itse näkymättöminä. Käymme tapaamassa valtiomiehiä, ministereitä, filosofeja, keksijöitä ja vuodatamme heidän aivoihinsa hyödyllisiä ajatuksia, ilman että he tietävät, mistä nuo ajatukset ovat lähtöisin. Jos heidän omat mielipiteensä ja ennakkoluulonsa ovat hyvin voimakkaita, saattavat he hylätä meiltä saadut ajatuksemme. Mutta jo he ovat järkeviä ihmisiä, joilla on erottamiskykyä, seuraavat he hiljaisia neuvojamme ja hyötyvät niistä.”

”Siinä tapauksessa”, totesin minä, ”veljeskunnallanne on valtava vaikutusvoima maailman politiikkaan. Miksette sitten ole estäneet histosiassa tapahtuneita suuria pahuuksia? Miksi sallitte sellaisten hirviöitten kuin Neron ja Caligulan olemassaolon? Entä inkvisitiion kauheuksien? Ranskan vallankumooksen verilöylyn? Miksette itse tuhonneet sellaisia konnia kuin Ludvig XI?”

”Voi poikani”, vastasi adepti, ”on olemassa tietty oikeudenmukaisuuden laki, jonka toimeenpano saattaa aiheuttaa pahaa ihmisilöille, muttemme saa sitä vastustaa, sillä sen toiminta on ihmiskunnan kehityksen kannalta elintärkeää. Kuten kirurgi saattaa

aiheuttaa potilaalleen kipua poistaessaan pahan syöpäkasvaimen ja täten pelastaessaan hänen henkensä, samoin on usein välttämättömyyttä puhdistaa jonkun kansan elimistö sen kollektiivisen terveyden ylläpitämiseksi. On sanottu, että paha on oikeastaan siunaus valepuvussa, ja Jumala saattaa toteuttaa päämääriään keinoin, jotka näyttävät olevan pahuuden ja turmeluksen täyttämät.”

”Silti”, väitin vastaan, ”minusta tuntuu, että saattaisitte joissain tapauksissa vaikuttaa salaisesti ja estää ihmisiä tekemästä pahaa. Säästäisitte heidät täten paljolta kärsimykseltä.”

Siihen hän vastasi: ”On totta, että pystyisimme säätelemään ihmiskunnan toimintaa, voisimme saada ihmiset tekemään tarkalleen mitä haluaisimme, ja he luulisivat, että kaikki olisi heidän oman tahtonsa hedelmää. Mutta sellainen olisi vastoin veljeskuntamme sääntöjä ja vastoin suurta Lakia, sillä sen mukaan jokaisen ihmisen tulee olla oman *karmansa* luoja. Saamme kyllä antaa neuvoja seuraajillemme, muttemme saa vaikuttaa heidän mielensä vapauteen.”

”Mutta kuitenkin”, intin, ”on olemassa viattomia ihmisiä, joiden on pakko kärsiä toisten aiheuttaman pahan takia. On marttyyreitä, jotka kärsivät kidutusta ja piinallisen kuoleman jonkin suuren aatteen takia. Miksette pelastaneet heitä? Miksi sallitte hullun ihmisjoukkion repivän Hypatian ruumiin palasiksi, tai polttavan Jeanne d’Arcin häpeällisesti roviolla?”

”Tuollaiset ihmiset tulevat saamaan palkkionsa. Marttyyriin veri synnyttää lukemattomia hedelmiä. Hänen ruumiillinen kärsimyksensä ei ole mitään siihen iloon verrattuna, jonka hän ansaitsee. Mikään ei mene hukkaan, vaikka te ahdasmieliset kuolevaiset ette usein ymmärräkään asioiden merkitystä. Sitä paitsi usein myös tapahtuu, että hyvät ihmiset pelastuvat tavalla, joka tuntuu teistä ihmeeltä.”

Mieleni valtasi vahva halu liittyä rosenkreutzilaiseen veljeskuntaan, mutten tohtinut sanoa mitään. Mestari kuitenkin jatkoi puhettaan kuin arvaten ajatukseni:

”Otamme piiriimme jokaisen, jolla on vaadittavat ominaisuudet. Mutta tulet huomaamaan, ettei jokaisella ole näitä ominaisuuksia ja ettei niitä voida mielin määrin toiselle antaa. Okkultistien alimmissakin asteissa tunnetaan lauseparsa: ’adeptia ei voi luoda, hänen täytyy itsensä siksi kehittyä.’”

”Mestari”, kysyin minä, ”eikö olisi hyvä niiden ihmisten, joita kannustaa henkisen kehityksen halu, seurata teidän esimerkkiänne ja asettua asumaan eristetyille paikoille voidakseen häiritsemättä käyttää aikansa mietiskelyyn ja ajatusten kokoamiseen. Tiedän, että nykyään on paljon ihmisiä kaikkialla maailmassa, eri kansoissa ja eri uskontunnustusten seuraajissa, jotka ovat vakuuttuneita siitä tosiasiaista, että ympäristö, jossa ihmisten enemmistö, aikamme sivistyneet miehet ja naiset elävät, ei sovi korkeampaan, todelliseen ja henkiseen olemassaoloon pyrkiville. He uskovat, että kaikki se, jonka voittamiseksi ihmiset tavallisesti tämän verrattain lyhyen elämämme aikana askartelevat, kuten ylpeyden ja kunnianhimon tyydyttäminen, kullan ja maallisten aarteiden kokoaminen, sukupuolielämän nautinnot, ruumiillisen mukavuuden hankkiminen jne. eivät voi olla todellisen elämän tarkoitusperiä. Mutta he tietävät myös, että nykyinen elämä vain on yksi osa iankaikkisen elämämme monista ajanjaksoista ja että maallinen elämä vain on keino määrätyn tarkoitusperän saavuttamiseksi. Meidän tulee kehittää itseämme tavalla, joka mahdollistaa jokaisessa ihmisessä piilevän jumalallisen aineksen kasvamisen, tavoittaaksemme korkeamman elämän, sen jota tekin elätte, korkeimman mitä ihminen voi saavuttaa, elämän joka ei ole vaihdosten ja kuoleman alainen, vaan alati jatkuva.”

Adepti oli kuunnellut hymyillen ja kärsivällisesti ihastuksen purkaustani ja sanoi sitten: ”Kun ihmiset kerran ovat kyllin kehittyneitä voidakseen kestää eristettyä elämää, niin sallikaa heidän tulla luoksemme. Mutta jotta he kykenisivät siihen, on heidän ennen kaikkea opittava ottamaan edes ensimmäiset askeleet todellisen tiedon tiellä. Vain ne yksilöt, joilla on tätä tietoa, voivat elää keskenään sopusoinnussa. Niin kauan kun ihmisillä vielä on omat uskomuksensa ja mielipiteensä, heidän käsityksensä ja mieltymyksensä eroavat aina jonkun verran muista. Sen tähden pelkään, että suunnittelemani sopusointuinen seurapiiri tulisi hyvinkin pian eripuraiseksi, eikä suinkaan kauan eläisi keskenään siinä rauhassa, jota sisäisen kehityksen saavuttamiseksi vaaditaan.

”En kuitenkaan epäile, ettei näiden epäsuotuisten olosuhteiden vallitessa voitaisi saada aikaan melkoisia edistysaskeleita perustamalla eristettyihin paikkoihin teosofisia luostareita. Jos teillä olisi yliopistoja, seminaareja, kouluja ja seuroja, joissa opetettaisiin totuutta, jota ei tahraisi vuosisatojen kuluessa tieteellisten ja teologisten erehdysten ja taikauskon vuoksi kasaantunut lika, niin epäilemättä saataisiin suuria tuloksia aikaan. Nykyisissä sivistysoloissa käytetään kahta menettelytapaa ihmisen kouluttamisessa. Toinen käyttää välineenään niin sanottua *tiedettä*, toinen niin sanottua *uskontoa*. Tieteen tulokset ja johtopäätökset perustuvat havaintoihin ja logiikkaan. Logiikka on sangen hyvä olla olemassa, mutta havaintokyky, jolle logiikkanne perustuu, rajoittuu hyvin vaillinaisiin aistihavaintoihin ja sen tähden perustuu itse tiedekin täydelliseen ulkonaiseen harhaan. Tieto luonnon sisäisestä elämästä on paljon tärkeämpää kuin ulkoisten ilmiöiden tutkiminen.”

”Älä käsitä minua väärin”, jatkoi hän huomattessaan, etten täydellisesti ymmärtänyt häntä. ”En tahdo väittää, etteikö nykyinen tie-de tietäisi mitään luonnonlaeista. Se tietää sen, minkä se näkee ja ymmärtää, mutta se ei tiedä lähestulkoon mitään näkymättömistä

henkisistä voimista, jotka ovat kaiken näkyvässä maailmassa ta-
pahtuvan takana. Se tietää paljon olemassaolon pienistä yksityis-
kohdista, kaikkiallisen elämäntoiminnan viimeisistä ilmiöistä,
mutta se ei tiedä mitään itse Elämänpuusta, siitä iäisestä lähteestä,
josta kaikki haihtuvat ilmiöt ovat kotoisin.

”Mitä sitten tulee nykyajan uskontoon, niin perustuu se ehdot-
tomasti väärään sanojen ymmärtämiseen, sanojen, joiden tarkoi-
tus oli alkujaan merkitä määrättyjä henkisiä voimia. Niistä eivät
pappinne, eivätkä maallikkonne tiedä mitään, koska heillä ei ole
noiden asioiden oikeaan ymmärtämiseen vaadittavia kykyjä. Näi-
tä ihmisiä rajoittaa heidän oma persoonallisuutensa, sen tähden
ovat heidän mielestään myös ne kaikkialliset prinssiipit ja voimat,
jotka toimivat luonnon työpajassa, kutistuneet persoonallisiksi ja
rajallisiksi olemuksiksi. Se ylevä ja ääretön voima, jota ihmiset sa-
novat jumalaksi ja joka on kaikkialla ja jota ilman ei mikään voi
olla olemassa, on tietämättömien käsityksessä alennettu jonkinlai-
seksi maailman ulkopuolella olevaksi jumaluudeksi. Tämän juma-
luuden voivat kuolevaiset saada tahtoaan muuttamaan, se tarvitsee
sijaisia täällä maan päällä ja virkailijoita, jotka pitävät huolta hänen
jumalallisten lakiensa täyttöönpäntä. Teidän uskontonne ei ole
elävän Jumalan puhdasta uskontoa, Jumalan, joka elävänä voimana
ilmoittaa kaikkialla tahtonsa. Se on kuolleen ja kykenemättömän
jumalan uskontoa, jumalan, joka kuoli kauan aikaa sitten ja jätti
jälkeensä legiooneittain pappeja sijastaan maailmaa hallitsemaan.

”Teologianne pitäisi ensi sijassa perustua henkisen totuuden
ymmärtämiseen. Mutta missä löydät hengenmiehen, jolla on hen-
kinen näkemiskyky ja joka olisi kyllin rohkea uskomaan enemmän
omaan intuitioonsa kuin kirkon määräämiin oppeihin. Jos hän us-
kaltaisi omistaa oman näkökantansa ja puolustaa sitä, niin lakkai-
si hän kohta olemasta kirkon palvelija ja saisi kerettiläisen nimen.
Meidän ”älyllisenä” aikanamme jää kaikki ulkonaisen tutkimuksen

varaan, eikä mitään tehdä sydämen intuitiivisen voiman kehittämiseksi. Siitä seuraa, että nykyinen sukupolvemme katselee kaikkea ikään kuin kaukoputken läpi. Se näkee, mutta ei tunne, ei käsitä totuutta, ja siitä johtuu, että sillä on aivan väärä käsitys sekä luonnosta että ihmisestä.”

III

ODOTTAMATTOMIA HAVAINTOJA

”Adepti hiljentyi hetkeksi, ja mieleni täyttyi lukemattomista kysymyksistä, joihin en löytänyt vastausta. ”Mitä luonto on, mitä ihminen on? Miksi minä olen täällä maailmassa? Olinko olemassa ennen kuin tulin tänne, ja jos olin olemassa, niin mistä tulin? Mikä on olemassaoloni merkitys ja miten kaikki loppuu?”

Taas kerran adepti vastasi ajatukseni lukien: ”Kuolevainen ihminen, sellaisena kuin sinä hänet tunnet, on älyllinen eläin, joka elää jonkinlaista unielämää uneksien kuvista, joita hän erheellisesti luulee todellisuudeksi. Oikea ihminen on taivaallinen olento, sielu, joka asuu hetkellisesti maallisessa ruumiissa. Siinä organismissa jumalallinen siemen löytää itselleen hyvän mullan, jossa kuolematon ihminen saattaa kasvaa. Pyhä Paavali puhui samasta jumalallisen tietoisuuden kipinästä, joka kylvetään syntiseen multa, mutta joka kasvaa puhtaaseen henkeen. Tuo henkinen ihminen on jokaisessa meissä meidän oma Jumalamme ja Vapahtajamme. Niin kauan kun ihminen on tiedoton prosessista, joka on käynnissä hänen näkymättömässä olemuksessaan, hänen on mahdotonta vaikuttaa sen kulkuun. Hän on kuin kasvi, jonka kasvaminen riippuu aineksista, joita sade ja tuuli saattavat sille tuoda tai joita sattumoisin on sen lähettyvillä. Sillä ei ole voimaa estämään eikä myöskään edistämään omaa kasvuaan. Mutta kun ihminen oppii tuntemaan oman sielunsa

perustan, kun hän tulee tietoiseksi sielun sisäisestä kehitysprosessista ja oppii ohjailemaan sitä, silloin hänestä myös tulee oman kasvunsa ohjaaja. Hän tulee pystymään hyväksymään tai hylkäämään hänen lähellensä tulevat psyykkiset vaikutukset, hän tulee olemaan oma mestarinsa ja saavuttaa ikään kuin psyykkisen liikukumiskyvyn. Tämän saavuttaessaan ihminen on yhtä lailla korkeampiavoinen tavalliseen, tiedottomaan ihmiseen verrattuna kuin eläin on kasviin verrattuna; eläin pystyy itse etsimään ruokansa, hyväksymään tai hylkäämään sen, kun taas kasvi on kahlehdittu kasvupaikkaansa ja on täysin riippuvainen sen paikan tarjoamista edellytyksistä. Tietämätön on riippuvainen kasvuehdoista, jotka hänen tielleen valmistetaan, kun taas viisas pystyy itse valitsemaan ehtonsa.

”Ja mikä on kaiken tuon loppu ja merkitys?” kysyin.

”Kaiken loppu”, kuului vastaus, ”tulee silloin kun ihmisen sielu tuntee ylintä autuutta havaitessaan, että se itse on maailmankaikkeus ja sen ylitse ei yllä mikään. Kaiken merkitys on kuolevaisen ihmisen muuttuminen kuolemattomaksi, jumalallisen viisauden täydelliseksi välittäjäksi.”

Kuulin mestarin vastauksen, mutten käsittänyt sen merkitystä. Mikä saattaisikaan olla se ”maailmankaikkeuden kokoinen sielu”, ja mahtaisiko oma sieluni koskaan ylettyä omaa ruumistani laajemmalle?

Mietiskellessäni tätä oli imperaattori astunut ikkunan luo, jonka läpi näkyi saavuttamattoman vuoren huippu. ”Näetkö”, kysyi hän osoittaen sormellaan vuorelle päin, ”tuolla on ovi, jonka kautta tulit tänne? Keskitä koko huomiosi sinne ja koeta sisäisellä näkökyvylläsi, joka on sielun näkövoima, tunkeutua vuoren läpi.”

Tein kuten hän käski ja seuraavassa silmänräpäyksessä näin itseni seisomassa vuoren toisella puolella, paikassa, jonne olin laskeutunut levolle. Edessäni maassa oli pitkällään ihmishahmo,

jonka kauhukseni tunsin omaksi ruumiikseni. Ensin kaikki tuo tuntui unelta, mutta sitten mieleeni tuli ajatus, että olin kuollut. Tuossa makasi ruumiini, mutta kuitenkin minä olin yhä minä, olin samanlainen kuin aina ennenkin, minulla oli kaikki elimet ja jopa samat vaatteet kuin tuolla kuolleella ruumiilla silmiäni edessä. Hattu peitti kuolleen silmät ja kumarruin sitä nostamaan. Mutta olisin yhtä hyvin voinut koettaa käsivarsillani nostaa vuorta, sillä niissä ei ollut lainkaan fyysistä voimaa. Käsitin, että nykyinen ruumiini koostui toisenlaisesta materiasta kuin tuntemani maailman kappaleet.

Luulin kuolleen, ja minut täytti inhon tunne katsellessani tuota karkean aineellista, eläimen näköistä, järjetöntä olentoa. Olin niin iloinen ollessani nyt vapaa, enkä tuntenut yhtään halua astua uudelleen sisään ruumiiseen.

Mutta sisäinen ääni tuntui sanovan minulle, ettei toiminnan aikani aineellisessa maailmassa vielä ollut loppunut ja että minun olisi palattava. Vieläpä tunsin jonkinlaista sääliä tuota avutonta ruumista kohtaan, ja samassa heräsi minussa vahva kiintymyksen tunne. Tunsin itseäni voimakkaasti vedettävän tuota ruumista kohden, ja tajunta tuntui haihtuvan minusta. Sillä hetkellä kutsui mestarin ääni minut takaisin ja hätkähdin kuin puoliunesta herätessä. Adepti seiso vieressäni ikkunan luona, ja näkyäni oli kadonnut.

”Opi nyt”, sanoi hän, ”näkemään ero fyysisen ruumiisi ja psyykkisen tai astraalisen olemuksesi välillä. Jumalallisella sielulla on monia välikappaleita, joiden kautta se toimii ja ilmentää voimiaan.”

”Mutta miksi”, kysyin minä, ”miksei akateeminen tiede tunnista näitä asioita?”

”Itseään pettäen”, vastasi adepti, ”melkein meidän päiviimme asti on tiede pannut arvottomina tämänlaatuiset tutkimusaiheet syrjään. Kannatettiin mieluummin sellaista näkökantaa, jonka mukaan aineen takana ei ole mitään, kuin että olisi myönnetty

luonnossa piilevän tuntemattomia asioita ja voimia. Teologiien levittämät selitykset eivät olleet sen tyydyttävämpiä kuin tiedemies-tenkään, sillä he uskoivat – tai olivat ainakin uskovinaan – että ihminen oli täydellinen olento, muuttumaton ja kaikenkattavan vapaan tahdon omaava. Hän oli täydellisyyden tilassa lähtenyt luojan kädestä ja oli ennen tekemiensä pahojen tekojen tähden kahlehdittu tälle planeetalle. Oltiin sitä mieltä, että jos ihminen eläisi hurskasta elämää tai jos hän jumalattoman elämän jälkeen katuisi ja voitaisi syntiensä anteeksiannon ja jumalan suosion, tulisi hänestä kuoleman jälkeen korkeampi olento, joka astuisi paratiisiin ja eläisi ikuisesti lakkaamattomassa ilossa.

”Jokainen itsenäinen ajattelija meidän aikamme huomaa, etteivät tällaiset teoriat voi tyydyttää vilpittöntyä totuudenetsijää. Mutta entisaikaan ei ollut keinoja kumota tai todistaa tuollaisia väitöksiä, eikä valtaosa ihmisistä sitä paitsi ajatellut itsenäisesti. He maksoivat papille, jotta tämä ajattelisi heidän puolestaan.

”*Salaisen opin* julkaisemisen jälkeen niin tiedemiesten kuin teologiienkin mielipiteet olivat järkkyneet perusteitaan myöten. Yhä yleisemmin alettiin tunnustaa totuus, jota vanhan ajan viisaat kunnioittivat mutta jonka nykyinen materialistinen aikamme oli lähes kokonaan unohtanut, nimittäin se, että ihminen ei ollutkaan täydellinen olento. Hän ei olekaan valmis luomus, kykenemätön mihinkään orgaaniseen kehitykseen, vaan hänen ruumiinsa ja henkensä ovat alituisten uudistusten ja vaihtelujen alaisia. Tunnustettiin myös, ettei minkäänlaista kehitystä voi olla ilman ainetta, koska ei voimaa ole ilman ainetta. Tiedemiehille todistettiin, että tiede tuntee hyvin vähän sitä salaperäistä olentoa, jota sanomme ihmiseksi, ja että se tuntee vain häntä koskevia ulkonaisia ilmiöitä, hänen kuortaan, mutta ei mitään siitä elävästä voimasta, joka toimii fyysisen ruumiin naamion sisäpuolella. Julkeille teologeille, jotka uskottelivat, että ihmisen iankaikkinen pelastus ja kadotus

riippuivat hänen siunauksestaan tai kirouksestaan, todistettiin, että oikeutta on mahdotonta erottaa Jumalasta ja että ihmisen pelastus riippuu hänen omasta henkisestä kehityksestään. Järjelle todistettiin logiikan avulla, että Jumala ihmisessä jatkaa elämäänsä, kun ihmisen kaikki alemmat ja epätäydellisemmät ainekset ovat haihtuneet. Ihminen, jossa ei Jumala ole jumaluudentilassa, ei voi ruumiin kuoleman jälkeen hypätä korkeampaan piiriin, – piiriin, joka ei vastaa hänen elämän aikana saavuttamaansa kehitystä.

”Intialaisten viisasten tuntema selitys ihmisen perusrakenteesta, jonka Theophrastus Paracelsus jo kolmesataa vuotta sitten esitti ja jonka myöhemmin vielä perusteellisemmin määrittivät H. P. Blavatsky ja muut teosofiset kirjailijat, on tarkoitettu nöyryyttämään tiedemiesten ylpeyttä ja pappien turhamaisuutta. Kun nämä selitykset tulevat tutummiksi ja niitä opitaan paremmin ymmärtämään, tulevat ne todistamaan oppineille, kuinka vähän he tietävät, ja tulevat osoittamaan papeille heille kuuluvan paikan moraalin opettajina. ’Salainen oppi’ todistaa, ettei ihminen vielä ole jumala, vaikka jotkut kuvittelevat sitä itsestään. Se todistaa, että ihminen voi olla älyn kannalta katsottuna jättiläinen mutta hengen näkökannalta vain kääpiö. Se selittää edelleen, että laki, joka fyysisellä tasolla johtaa elimistön kasvua, ei tule kumotuksi sillä, että se samalla toimii vastaavan sielullisen tason elimistön sisäpuolella. Se opettaa, ettei tyhjistä voi syntyä mitään, mutta jos vain itukin jostain on olemassa, olkoon se näkymätönkin, niin voi se versoa ja kehittyä edelleen.

”Jokaisen tällaisen idun, samoin kuin jokaisen olennon kasvamisen riippuu, mikäli asiaa tunnemme, määrätyistä edellytyksistä. Nämä edellytykset voivat perustua joko olion itsensä älytoimintaan, mikäli sillä on sellaiseen edellytyksiä, tai voivat ne riippua ulkonaisista syistä, joita ei olio itse saata hallita. Kasvi tai eläin ei voi kasvaa, ellei sillä ole sitä ravintoa tai niitä olosuhteita, joita se

tarvitsee. Järki ei voi laajentua, jos sitä ei ravita ideoilla ja stimuloi-
da älyllä omaksuakseen ne. Niinpä ei myöskään sielu kykene vah-
vistumaan ilman alemmilta tasoilta saatua ja voimistavaa ravintoa,
ja jos ei sillä olisi apunaan viisauden valoa, joka auttaa sitä valitse-
maan juuri tarvittavan ravinnon.”

Sillä hetkellä tuli taas mieleeni ajatus siitä, miten autuasta ja
edullista olisi elää tuollaisessa Ruusuristiläisten luostarissa, jossa
kaikki oli autuaan mukavaa, ilman minkäänlaisia häiriötekijöitä.
Mainitessani tuon ajatuksen mestari vastasi:

”On yksi asia, joka on tärkeä voiman ja vastustuskyvyn kehittä-
miseksi. Kun kuljemme vaikkapa Alppien tai Yhdysvaltojen Kal-
liovuorten laajoissa mäntymetsissä, meitä ympäröivien mahtavi-
en puiden rungot ovat sileitä ja oksattomia ja lehdettömiä. Kuin
korkeat laivan mastot ne nousevat harmaina ja kaarnaisina kohti
taivasta. Vasta ylhäällä latvoissa, puiden toistensa ylle heittämi-
en varjojen ulkopuolella, haarautuu puu oksiksi ja varvuiksi, jotka le-
vittävät lehtensä ylös auringonpaisteeseen. Latvat ovat noiden pui-
den kehittyneimpiä osia, ikään kuin kaikki maasta ja ilmasta saatu
voima olisi keskittynyt sinne ja rungot olisi jätetty kehittymättä,
kylläkin kasvaen ajan mittaan pituutta ja paksuutta, mutta ilman
latvojen oksistoa ja lehtipeitettä. Siinä puut sitten seisovat ja kas-
vavat, vuosi vuoden perästä, saavuttaen kypsän iän, mutta jonakin
päivänä tummia ja uhkaavia pilviä kasaantuu vuorten lumihuippu-
jen ympärille. Pian näemme kirkkaiden salamoiden säihkyvän kaa-
tosateen lomassa ja kuulemme ukkosen jylisevän, kun myrsky las-
keutuu huipuilta alas vuoristolaaksoon. Nyt alkaa tuho ja mullistus.
Nuo latvoiltaan mahtavat, mutta juuriltaan ja rungoiltaan heikot
puut kaatuvat myrskytuulen alla kuin heinäkorret viikatteen sil-
pomana. Siinä ne nyt makaavat vuorensinämällä toinen toistensa
päällä. Mutta siellä täällä, entisen metsän reunamilla, näkyy vielä
yksittäisiä puita pystyssä myrskyä uhaten. Avoimemmilla paikoilla

kasvaneina naapuripuut eivät ole niitä suojelleet eivätkä varjonneet, tuuli on tuivertanut niiden runkoja koko niiden elämän ajan. Ne eivät olekaan latvavoittoisia, niiden oksat haarautuvat rungoista vahvoina jo metrin päässä maasta ja juuret tarttuvat vahvoin rautakourineen maankamaran kiveen. Nuo puut ovat syntymästään asti oppineet kestäämään kovia ja ovat siten kasvaneet vahvoiksi.

”Samoin käy älyihmisen, joka kasvaa opettajien ja ystävien suojaamana koulumuurien sisäpuolella, yliopistossa tai kenties luostarissa, missä häntä suojellaan vastakkaisilta vaikutuksilta ja missä hän kohtaa hyvin vähän vastustusta. Kaikki hänen ympärillään ajattelevat kuten hän itse ja siten hänkin ajattelee samoin kuin kaikki. Heidän yläpuolellaan ikään kuin leijuvat samat yleisesti hyväksytyt lait ja dogmit, joihin kaikki uskovat uskaltamatta edes epäillä niiden todenmukaisuutta. Niin he elävät, peittäen toinen toisiaan tietämättömyytensä varjoilla ja estäen toinen toistaan näkemästä totuuden auringonpaistetta. He tunkevat aivonsa täyteen noita oikeiksi hyväksytyjä mielipiteitä ja oppivat mitä hienoimpia yksityiskohtia mielikuvituselämästämme luullen niitä oikean olemassaolon materiaksi. Heistä tulee kuin latvasta painavia puita, koska kaikki yleismaailmallisesta elämänlähteestä saatu voima menee ainoastaan aivojen ravinnoksi. Sielu jää ilman, kuten myös luonteen voima, jonka valtaistuimena on sydän, ja ne kärsivät. Älyä yliruokitaan, ja henki jätetään nääntymään. Tällä tavoin nuo ihmiset saattavat kasvaa ja tulla ylpeiksi tiedostaan. Mutta kenties jonakin päivänä uudet ja oudot ideat peittävät mielen horisontin, myrskyt ulvovat ja kaatavat lipun, jolle he ovat uskontunnustuksensa kirjoittaneet, sortaen myös heidän ylpeytensä.

”Mutta niin ei ole asiantila yksin fyysisellä ja älyllisellä tasolla. Myös tunteiden valtakunnassa vallitsevat samat lait. Se, joka tahoo kehittää voimiaan, ei saa antaa esteiden itseään pelottaa. Hänen tulee voimistaa jalkojaan ja juuriaan. Hänen täytyy varustautua

kestämään alempien tunteiden tuulet, eikä hän saa kaatua, joskin intohimon myrskyt hänessä nousevat. Hänen täytyy pakottautua pitämään siitäkin kiinni, jota hänen luonnollinen makunsa on taipuvainen vastustamaan ja olemaan sopusoinnussa sen kanssa, mikä hänestä tuntuu vihamieliseltä. Todellisuudessa on juuri se hyödyllistä hänen voimiaan terästämään. Hänen täytyy oppia kestämään vihaa ja parjauksia, kestämään pahansuopuutta ja vastustusta, tuntemaan tuskaa ja arvioimaan elämää sen todellisen arvon mukaan. Vastustavat vaikutukset, jotka hänen tielleen nousevat, herättävät myrskyn riehumaan hänen sydämessään. Mutta saatuaan voiman hallita myrskyä, opittuaan sanomaan intohimojensa kiihtyneille ja hurjille aalloille: 'hiljene' – silloin tunkeutuvat ensimmäiset nousevan rauhanauringon säteet hänen sydämeensä. Niiden lämpimän hehkun edestä pakenee arvostelevan ja punnitsevan järjen kylmä kuunvalo. Uusi, näkyvää maailmaa suurempi, avautuu hänen sisäisen silmänsä eteen. Siinä hän tyytyväisenä avustaa ja löytää ne loppumattoman autuuden lähteet, joita eivät aistinelämän ihmiset tunne. Silloin ei hän enää järkeile totuudesta, sillä hän näkee sen sydämessään. Hänen ei enää tarvitse asettua myrskylle alttiiksi, sillä hän löytää turvan hiljaisuudessa; ei siksi, että myrskyjä pelkäisi, sillä ne eivät enää tuota hänelle tuskaa, vaan siksi, että hän tarvitsee voimansa vastaheränneen henkisen siemenen kehittämiseen. Hän ei enää niitä tuhlaa hyödyttömästi näkyvässä maailmassa.

”Oppilaan tulee etsiä luonteen vahvuutta, sillä luonteeseen sisältyy myös hänen todellinen yksilöllisyytensä. Hänen tulee pyrkiä kohottamaan luonteensa ainiaaksi jumalallisen viisauden ja rakkauden lain tasolle. Ihminen ilman luonteen voimaa ei myöskään omaa yksilöllistä tahtoa. Häntä liikuttavat vain hänen mieleensä nousevat häilyvät tunteet, jotka kuuluvat paljon alemmille voimille kuin on hänen jumalallinen luontonsa.

”Tällainen yksinäisyydessä ja vailla ulkoisia vaikutuksia vietetty elämä on toivottavaa ja hyödyllistä vasta silloin, kun ihminen on voittanut määrätyn kypsyydenasteen. Mutta jos hän vetäytyy pois maailmasta hänen vielä maailmaa tarvitessaan, koettaa hän pyrkiä taivasmaailmaan alkaen portaitten yläpäästä. Sallikaa niiden jäädä maailmaan, jotka sitä vielä tarvitsevat. Mitä suuremmat ympäröivät kiusaukset ovat, sitä suuremmaksi kasvavat hänen voimansa menestyksellisen vastustuksen kautta. Vain se ihminen, joka on oppinut hallitsemaan mieltään ja joka oman henkisen piirinsä sisäpuolella, kykenee luomaan henkensä kaipaamat edellytykset, on kaikista ulkonaisista olosuhteista riippumaton ja aivan vapaa. Taas se, joka ei henkistä maailmaa voi synnyttää omaan sieluunsa, tarvitsee ulkonaista maailmaa sieluun kehittämään.

”*Henkistä kypsyyttä vailla olevat* ihmiset, jotka vetäytyvät maailmasta pois sitä peläten, eivät ole sankareita, jotka ovat maailmasta kieltäytyneet. Heitä kutsuttakoon pikemminkin pelkureiksi, jotka jättävät paikkansa, kun taistelu elämän kanssa alkaa. Sellaiset ihmiset joskus vetäytyvät luostareihin vain viettääkseen mukavampaa elämää ja vielä kaupanpäälliseksi saadakseen pääsylipun taivaaseen. He kuvittelevat tekevänsä Jumalalle otollisen työn viettäessään hyödyttöntä ja merkityksetöntä elämää, ja tästä kuvitellusta palveluksesta he odottavat elämänsä loputtua palkintoa. Mutta palkinto, jota he odottavat, jää heidän mielikuvakseen. Kuten aisti-ihminen kuluttaa aikansa hyödyttömissä huvituksissa, niin käyttää tällainen tekohurskaskin aikansa hyödyttömiin seremonioihin ja rukouksiin. Aisti-ihmistä kiihottaa aistillisten nautintojen halu tässä elämässä, hurskaita taas taivaallisten ilojen toivo. Kumpaisetkin toivovat tyydytystä omalle persoonalliselle itselleen. En voi nähdä oleellista eroa heidän vaikutintensa ja siveellisten pyrkimystensä välillä.

”Mutta *henkisesti kehittyneen* ihmisen laita on aivan toinen. Jumalallinen prinssiippi on ihmisessä olemassa aivan riippumatta suhteellisen avaruuden ja ajan rajoituksista. Se on iäinen ja itsettään olevainen. Sitä ei vastustus ärstyä, siihen ei vaikuta vastaan toimiminen, eikä sitä viisastelut häiritse. Kun se kerran on ihmisessä tullut tietoiseksi omasta voimastaan, ei se tarvitse sitä kiihotusta, jota aistillinen elimistö vaatii, eikä se myöskään välitä ulkomaailmasta tulevista aistien vaikutuksista. Se on itse se tahto, joka oman aineensa sisäpuolella luo maailmoja. Se on astraaliruumiimme kaikkien eläimellisten ja alkeellisten voimien Herra, ja niiden levottomuus ei sitä kiihota eikä painosta. Se on vapaa ja jumalallinen itse äänessä ja muuttumattomassa puhtaudessaan.”

”Tarkoitatko siis”, kysyin, ”että kaikkalainen asketismi ja itsensä kieltäminen on hyödyttömiä?”

”Se kaikki riippuu motiiveistamme”, hän vastasi. ”Itsekkään ihmisen työskentely oman menestyksensä verukkeella on täysin hyödyttömiä. Sellaisen työn inspiraationa on illuusio, ja se vain lisää ihmisen harhaa. Mutta sen asian ymmärtää vain se, jonka sisällä on herännyt jumalallinen tietoisuus ja joka alkaa kyetä erottamaan toisistaan todellisen ja harhaisen itsensä.

”Ihminen, jossa tämä jumalallinen olemuspuoli kerran on herännyt ja joka käytännössä on kokenut sisäistä elämää, ihminen, joka on astunut sisään taivaan kuningaskuntaan ja jaksaa seisoa lujana omilla jaloillaan, ei enää tarvitse ulkonaisen elämän riehuvien myrskyjen kasvattavia kokemuksia hankkiakseen vastustuksen kautta itselleen voimaa. Hänessä ei myöskään koskaan enää nouse halu palata takaisin maailman huvituksiin ja typeryyksiin. Hän ei vetäytyessään yksinäisyyteen ole mistään kieltäytynyt, sillä emme sitä voi sanoa kieltäytymiseksi, että heitämme luotamme sellaista, jota pidämme vain taakkana. Tätä ihmistä ei voi pitää askeettina, sillä hän ei alistu minkäänlaiseen kidutukseen tai itsensä

kurittamiseen. Ei ole itsemme kieltämistä se, että kieltäydymme sellaisesta, mistä emme itse välitä. Todellinen askeetti on se, joka elää maailmassa ja jota maailman kiusaukset ympäröivät. Hänen sielussaan eläimelliset ainekset ovat vielä toiminnassa ja vaativat halujen tyydyttämistä, ja hänellä on käsissään tyydyttämisen keinot, mutta kuitenkin ylevän tahdon voimalla voittaa eläimellisen itsensä. Kun hän on noussut tuon tilan yläpuolelle, voi hän vetäytyä maailmasta pois ja käyttää energiansa itsensä laajentamiseen ja henkisten voimiensa palvelukseen. Silloin hän on täydellisesti onnellinen, sillä hän voi nyt hankkia kaiken haluamansa oman sisäisen maailmansa piiristä. Hän ei enää odota tulevaa palkintoa taivaassa, sillä mitä voisi taivas hänelle enempää tarjota kuin autuutta, joka hänellä jo on. Hän ei enää kaipaa muuta kuin kykyä hyvän tekemiseen maailmalle.

”Jos voisitte perustaa teosofisia kouluja, joissa älyllinen ja henkinen kehitys kävisivät käsi kädessä, joissa opetettaisiin uutta maailmankaikkeuden peruslakeihin perustuvaa tiedettä ja joissa ihmisille opetettaisiin samalla kertaa itsensä voittamista, silloin tekisitte maailmalle hyvän työn. Sellainen opinahjo tuottaisi myös suurta hyötyä älyllisille tutkimuksille ja sellaisten oppitulojen perustaminen kylväisi henkiselle taivaalle ensiluokan tähtiä, joiden säteistä virtaisi koko maailman läpäisevä älyllinen valo. Luostarikoulut avaisivat tutkittavaksi ja opiskeltavaksi täysin uudenlaisen ja avaran henkisen tieteen, joka on paljon korkeammalla asteella kuin aikamme materiaallinen tiede. Koulujen oppilaat tulisivat tietoisiksi kaikkien korkeimpien hyväksytyjen auktoriteettien eri mielipiteistä, saisivat käyttää kaikkien oppineitten tutkimusten tuloksia, mutta olisivat samalla vapaita tieteellisen oikeauskoisuuden rajoituksista ja siis voisivat ajatella täysin itsenäisesti. Näistä luostareista tulisi älyn keskuksia, jotka valaisisivat koko maailmaa. Ja kun itsehillinnän voima kasvaisi samassa suhteessa kuin älytoiminta, niin voisivat niiden asujaimet pian saavuttaa adeptiuden asteen.”

Adepti oli lausunut nämä sanat erikoisen suurella lämmöllä, aivan kuin hänen tarkoituksensa olisi ollut vedota myötätuntooni saadaksensa minut perustamaan tällaisia luostarikouluja. Hänen silmissään oli myötätunnon ilme ja hän ajatteli säällillä surkean, tietämättömän ihmiskunnan tilaa, ihmiskunnan, jonka karmaan hän ei järjestönsä sääntöjen perustalla saanut sekoittua. Minäkin valitin kykenemättömyyttäni sellaisten luostarien perustamiseen, ja toivoin olevani rikas voidakseni edes yrittää. Mutta heti imperaattori luki ajatukseni ja sanoi:

”Erehdyt, ei rahojen puute tee tämän aatteen täytäntöönpanoa mahdottomaksi, vaan on mahdotonta löytää sopivia ihmisiä luostareihin asumaan, jos sellaisia perustettaisiinkin. Olisimme huo-noja alkemisteja, jos emme kykenisi hankkimaan vaadittavia rahamääriä tehdäksemme ihmisille tällaisen todellisen hyvän teon. Sen voin sinulle täysin todistaa, jos sitä haluat. Mutta kulta on ihmisten kirous, emmekä tahdo sitä kirousta suurentaa. Levitä kultaa ihmisten eteen, ja heissä herää halu saada enemmän. Anna heille kultaa, ja muutat heidät demoneiksi. Ei, emme tarvitse kultaa, vaan ihmisiä, jotka janoavat viisautta. On tuhansia, jotka kaipaavat tietoa, mutta vain harvoja, jotka etsivät viisautta. Älyllinen kehitys, teräv-päisyys, viekkaus, oveluus ovat nykyään muka henkisen kehityksen merkkejä. Mutta tämä käsitys on vallan väärä. Eläimellinen viekkaus ei ole älyä. Teräv-päisyys ei ole viisautta, ja ne, joita kutsutte oppineiksi, ovat viimeiset, jotka totuutta kestävät kuulla. Ovatpa vielä monet ns. okkultistinne ja rosenkreutzilaisenne ryhtyneet tutkimuksiinsa vain laiskan uteliaisuutensa tyydyttämiseksi. He ovat koettaneet päästä perille luonnon salaisuuksista voittaakseen tietoa, jota he sitten tahtoisivat käyttää itsekkäiden tarkoituserien saavuttamiseksi. Osoittakaa meille miehiä tai naisia, jotka eivät pyydä muuta kuin totuutta, niin pidämme huolta heidän tarpeistaan. Kuinka paljon rahaa tarvitsekaan se ihminen elatukseksen,

joka ei välitä mukavuudesta? Kuinka paljon tarvitaankaan keittiön ylläpitämiseksi ihmiselle, joka ei kaipaa herkkuja? Mitä kirjastoja tarvitsee se, joka voi lukea luonnonkirjaa? Mitä ulkonaisia kuvateoksia tarvitaan miellyttämään sitä, joka on luopunut aistinelämästä ja on tahtonut vetäytyä vain omaan itseensä? Mitä maallisia näköaloja tarvitsisi tarjota niille, jotka elävät oman sielunsa paratiisissa? Mitä seuroja kaipaisivat ne, jotka seurustelevat oman korkeimman itsensä kanssa? Kuinka voimme heitä ilahduttaa enemmän, jotka jo elävät Jumalan läheisyydessä?”

Adepti pysäytti hetkeksi sanavirtansa, mutta jatkoi taas pian sanoen: ”Niin tosiaankin, se teosofinen luostari, josta uneksin, on vielä ylevämpi kuin omamme. Se on korkealla tämän maan yläpuolella ja kuitenkin se voidaan vaivatta saavuttaa ja ilman kustannuksia. Sen munkit ja nunnat ovat kohonneet itsekkyyden sfäärien yläpuolelle. He ovat äärettömän laajan temppelin rakentaneet, ja se on kaikkiallisen hengen läpäisemä – hengen, joka on kaikkien yhteistä omaisuutta. Siellä lakkaa Maailmansielun jakautuminen, ja Yhteys on astunut sijalle. Siinä luostarissa ei vallitse sukupuolieroavaisuutta, ei erilaisia makuasioita, ei mielipiteitä, ei toivomuksia. Se on paikka, minne eivät paheet ulotu. Siellä ei synnytä, ei naida eikä kuolla, vaan eletään kuin enkelit. Jokainen jäsen on hyvän voiman keskus. Jokainen voi sukeltaa äärettömään valomereen, jokainen on itsessään kaikkea, mitä tahtoo, ja tietää kaiken, mitä tahtoo tietää. Hän kasvaa voimassa ja laajentaa olemustaan, kunnes kykenee syleilemään kaikkeutta ja on yhtä sen kanssa.”

Hetkeksi näytti siltä, kuin adeptin sielu olisi lentänyt tuohon nirvanan autuaalliseen valtakuntaan, mistä meillä kuolevaisilla ei voi olla mitään käsitystä. Mutta pian palasi valo takaisin hänen silmiinsä. Hän pyysi hymyillen anteeksi, että oli antanut tuon aatteen ihanuuden tempaista hänet mukaansa. Uskalsin väittää, että luultavasti tarvittaisiin miljoonia ajanjaksoja, ennen kuin ihmiset saavuttaisivat sen tilan.

”Oi”, sanoi hän, ”ne vaatimukset, jotka meidän aikamme sivistys panee seuraajilleen, pakottavat useimmat ihmiset suuntaamaan melkein kaiken aikansa ja voimansa ulkonaisiin asioihin sen sijaan, että he käyttäisivät sitä sisäiseen kasvuun. Jokainen ihminen on saanut määrätyn energiamäärän, jota hän saattaa omakseen sanoa. Kun hän tuhlaa kaiken tämän energian joko aistillisen tyydytyksen saamiseksi tai älyllisiin pyrkimyksiin, niin ei hänelle jää mitään jumalallisen idun kehittämiseksi sydämessään. Kun hän aina hajottaa henkensä ulospäin, ei hänellä ole aikaa koota ajatuksiaan sisäänpäin, mikä on kuitenkin välttämätöntä itsetuntemuksen saavuttamiseksi. Työätekevät luokat, liikemiehet, tiedemiehet, lääkärit, lakimiehet ja papit, kaikki toimivat ulkonaisissa asioissa, eikä heille jää aikaa voimien sisäiseen kokoamisen. Enemmistö on aina keskittynyt ajamaan takaa varjoja ja harhakuvia, jotka heille parhaimmassa tapauksessa ovat hyödyllisiä, niin kauan kun he elävät, mutta joiden hyödyllisyys häviää sydämen lakatessa lyömästä. He ovat käyttäneet aikansa ja voimansa huolehtiakseen niin sanotusta elämän välttämättömyydestä ja he puolustavat itseään sillä, että se on heidän velvollisuutensa. Luonto ei kuitenkaan välitä puolusteluissamme. Synnyn ja seurauksen laki on sokea, eikä muutu todisteiluista. Ihminen, joka kiipeää vuorenhuipulle ja syöksyy vahingossa kielekkeeltä alas, on yhtä suuressa vaarassa taittaa selkänsä kuin ihminen, joka on vapaaehtoisesti heittäytynyt siitä. Ihminen, joka ei kykene astumaan eteenpäin, jää yhtä kauas jälkeen kuin se, joka ei halua edistyä. Luonto ei kuitenkaan ole niin julma kuin miltä se pintapuolisesti katsottuna näyttää. Se, mitä ihminen tarvitsee elämänsä ylläpitämiseksi, on itse asiassa sangen vähäistä ja helposti hankittavissa. Sillä luonto on huolehtinut yltäkylläisesti kaikista lapsistaan. Jos joku ei voi saada itselleen tulevaa osaa, niin jokin asia on vakavasti poissa tolaltaan joko hänessä yksilöllisesti tai kokonaisuuden yhteiskunnallisessa järjestelyssä. Yhteiskuntaoloissamme

on epäilemättä paljon väärää, jonka auttamiseksi valtiomiehet ja filosofit koettavatkin toimia. Mutta heidän ponnistelunsa menestyvät vasta, kun heidän onnistuu luoda maailmalle lakeja, jotka ovat sopusoinnussa luonnonlakien kanssa, ei sitä ennen. Ehkäpä joskus tulevaisuudessa voidaan sellaiseen asioiden tilaan päästä. Mutta meillä ei ole aikaa odottaa sitä. Jokaisen yksityisen ihmisen pitää koettaa luoda sopusointua omaan yksilölliseen elimistöön ja elää luonnonlakien mukaan. Sillä tavalla saadaan sopusointua myös yhteiskunnalliseen elimistöön.”

Adeptin sanat aiheuttivat sisälläni lievää ärsytystä, sillä minäkin olin perin kiintynyt elämän mukavuuksiin. Vastaväitteen henki nousi minussa ja sai minut laushtamaan: ”Olisitko sinä itse siis valmis luopumaan kaikista ylellisyyksistä, jotka tämänhetkinen yhteiskuntamme mieltää tarpeellisiksi? Soisitko ihmiskunnan laskeutuvan takaisin esi-isiemme eläimenkaltaiseen eloon villeinä metsän keskellä? Tiedän, että jotkut hullut viljelevät sen kaltaisia ideoita.”

”Ei niin”, vastasi adepti. ”Kaikki ne lukuisat asiat, joita sanotaan elämän välttämättömyyksiksi, ovat vain kuviteltua välttämättömyyttä. Miljoonat ihmiset elivät ja olivat onnellisia ennen kuin monet näistä asioista, joita meidän sivistysolomme pitävät välttämättöminä, olivat ollenkaan keksittyjä. Välttämättömyyden määritelmä on hyvin suhteellinen. Kuningas voi pitää välttämättömänä omistaa tusinan palatseja, aatelismies nelivaljakon. Kerjäläinen pitää yhtä välttämättömänä ryyppypulloaan kuin paroni ja ravintolanpalvelija frakkiaan. Näistä välttämättömyyksistä ja niiden hankkimisen huolehtimisesta pääseminen on lyhin ja varmin tie. On asetuttava niiden yläpuolelle, eikä niitä saa pitää enää välttämättömyyksinä. Täten vapautuisi suuri määrä energiaa, jota sitten voitaisiin käyttää todella välttämättömien asioiden saavuttamiseen, asioiden, jotka ovat iäisiä ja alati kestäviä eivätkä häviä aikanaan palvelen ajallisia tarkoituksia kuten edelliset.

”Tuhannet ihmiset työskentelevät päästäkseen perille ulkonaisen objektien rakenteesta yksityiskohtia myöten sekä nähdäkseen sen kemiallisen tai fysiologisen prosessin, joka niiden sisässä tapahtuu. Jotkut jopa uhraavat sielunsa ja sammuttavat jumalallisen kipinänsä kiduttamalla mitä raaimmalla tavalla vierellämme eläviä olentoja ainoastaan sammuttaakseen oman tiedonhalunsa ja tehdäkseen hyödyttömiä tutkimuksia edistääkseen omaa kunniaansa. Mutta he eivät vähimmäskään määrässä innostu oman todellisen itsensä tunteminen, vaikkakin juuri sellainen tutkimus olisi valtavasti tärkeämpää. Tiede väittää tahtovansa oppia tuntemaan luonnonlakien hienoimmatkin haarautumat, ja kuitenkin ei se luo vähintäkään huomiota siihen kaikkialliseen peruslakiin, josta kaikki nuo haarautumat lähtevät. Se on kuin hyönteinen, joka kiipeää pudonneella lehdellä ja kuvittelee voivansa päästä tuntemaan siinä itse puun ominaisuudet. Älyllisellä ihmisellä on todella mahdollisuus tutkia kaikkia luonnonlakeja ulkonaisesti. Mutta ulkonaisten asioiden tutkiminen on kuitenkin vain toisarvoisen tärkeää, jos mielihii päästä tuntemaan sisäisen itsemme voimat. Tärkeimmät voimat vaikuttavat sisässä. Näkyvät vaikutukset ovat vain toisarvoisia ilmiöitä. Se, joka pitää toisarvoisten asioiden tietoa tärkeämpänä, kuin Jumalan tiedon tuntemista, hänellä on itse asiassa hyvin vähän viisauden tietoa.”

”Jumala?”, huudahdin. ”Mitä voimme me tietää Jumalasta? Miten voit todistaa, että sellainen olento on edes olemassa?”

Siihen adepti virkkasi: ”Olen surullinen ihmisten puolesta, jotka ovat liian takaperoisia havaitakseen Jumalan läsnäolon kaikessa olevassa. Se on se ylimaallinen henki, joka syleilee ja läpäisee kaikkea pienimmästä atomista koko aurinkokuntaamme ja on kaiken olevaisen sielu, elämä ja sisin olemus, täysin mielellisen tajun yläpuolella. Jos Hänet voisi ymmärtää inhimillisellä älyllä, olisi tuo äly suurempi kuin Jumala itse. Ei ole olemassa mitään muuta todellista

kuin Jumala. Luonto itsessään on hänen voimansa todiste. Älköön kukaan odottako ulkoista todistusta Jumalan olemassaolosta, vaan pyrkiköön mieluummin itse olemaan elävä todistus Hänen voimastaan ja olemassaolostaan muuttuen jumalankaltaiseksi Hänen pyhän armonsa kautta. Ihmisen kohtalona on kantaa sisällään Jumalan kuvaa. Sinä hetkenä kun hän havaitsee jumalallisen idealin omassa sydämessään, on hänen pyhiinvaelluksensa lukuisten inkarnaatioiden läpi lopussa ja hänen olemassaolonsa todellinen tarkoitus löydetty. Rauha olkoon kanssasi!”

Kun adepti oli tämän lauseen lopettanut, kuului yllämme ilmassa pienen hopeakellon ääni. Katsahdin ylöspäin, mutta en nähnyt mitään, joka olisi voinut tuon äänen aiheuttaa.

”Tämä on sen merkki”, sanoi adepti, ”että järjestömme jäsenet ovat kokoontuneet ruokasaliin. Menkäämme ottamaan osaa heidän keskusteluunsa. Varmaan virvokkeet ovat sinullekin jo tervetulleita.”

IV

PÖYTÄKESKUSTELUJA

Astuimme eteisestä ulos puutarhaan. Ihmeellisellä vastakohtana sille jääkenttien ja synkkien mäntymetsien tarjoamalle lumotun romanttiselle näköalalle, jonka ennen tähän ihmelaaksoon tuloani olin nähnyt, sain täällä ihailia palmuja ja muita trooppisia kasveja. Korkeat fuksiapuut kilpailivat upeissa kukkaispuvuissaan ruusupensaikkojen kanssa. Ilman täyttivät tuoksullaan hyasintit, heliotroopit ja tuhannet muut kasvit, joiden nimeä en muista. Tämä ei kuitenkaan ollut kasvihuone, sillä muuta kattoa ei ollut kuin yläpuolella kaareutuva kirkas, sininen taivas. Ihmettelin, lämmitettiinkö puutarhaa millään tavoin maanalaisesti ja mieleeni iski ajatus, ettei näin suuri ylellisyys oikeastaan ollut sopusoinnussa adeptin edellä lausumien sanojen kanssa. Ne, jotka elävät oman sielunsa paratiisissa, eivät enää välitä ulkonaisista aistinnautinnoista, oli hän sanonut. Mutta adepti näytti arvanneen ajatukseni jo ennen kuin se oli saanut määrätyn muodon ja sanoi:

”Olemme luoneet nämä illuusiot tehdäksemme oleskelusi luonamme niin miellyttäväksi kuin mahdollista. Kaikki puut ja kasvit, jotka täällä näet, tulevat toimeen ilman puutarhuria. Ne eivät maksa meille mitään muuta kuin pienen mielikuvitusvoiman ponnistuksen.”

Menin ruusupensaan luo, ja katkaisin siitä harvinaisen kauniin kukan. Se oli todellinen ruusu, yhtä todellinen kuin konsanaan

mikään ennen näkemäni. Sen tuoksu oli suloinen ja lehtensä se oli sulkenut keskipäivän auringolta.

”Varmasti tämä kädessäni oleva ruusu ei ole harhakuva eikä mielikuvitukseni luomus”, väitin vastaan.

”Ei se olekaan sinun mielikuvituksesi luoma”, vastasi adepti, ”vaan on tulos luonnon mielikuvitusvoimasta, toiminnasta, jota adepti henkisellä tahdollaan saattaa ohjata. Koko maailmankaikkeus kiertotähtineen, graniittikallioineen, valtamerineen ja jokineen, koko maa moninaisine muotoineen, on *kaikkiallisen ajatusvoiman, muotojen luojan* luoma. Muodot eivät ole todellisuuksia, vaan aineesta luotuja harhakuvia ja muodosteluja. Muoto ilman ainetta on mahdottomuus, sitä ei voi olla olemassa. Mutta ainoa materia, minkä tunnustamme, on kappaleiden peruselementti, *akasha*. Siihen perustuu koko maailmankaikkeuden alkuaine. Tätä peruselementtiä on kaikkialla näkymättömässä muodossa. Vasta kun se on kiteytynyt määrättyyn tiiveyden tilaan, kyllin suureen voidakseen vastustaa maallisen valon läpätunkevaa vaikutusta, joutuu se aistillisen havaintomme piiriin, ja siitä tulee meille ulkokohtainen muoto. Luova tahdonvoima läpäisee kaikki kappaleet. Adeptin tajunta läpäisee koko ympäristön. Sen tähden hänen henkinen voimansa saattaa ohjata luonnon tahtoa luomaan kaikkialla olevaan aineeseen ne kappaleet, joita hän on mielessään kuvitellut. Hänen ajatuksensa sisältyy kaikkiallisen hengen piiriin, missä hän elää ja on yhtä sen kanssa. Eräällä salatieteellisellä menetelmällä, jota en tällä kertaa voi sinulle selittää mutta joka pääasiallisesti perustuu tahdonponnistukseen, tiivistyvät ne muodot, jotka ovat adeptin ajatusaineessa luodut ja tulevat sen kautta sinulle havaittaviksi ja todellisiksi.”

”Myönnän, etten tätä vielä ymmärrä. Voiko teidän aivoissanne oleva kuva astua ulos ja pukeutua aineelliseen muotoon?”

Adeptia näytti tietämättömyyteni huvittavan ja hän vastasi hymyillen: ”Luuletko ajatuspiirin, jossa ihminen elää, rajoittuvan vain hänen pääkallonsa sisäpuolelle? Valittaisin siinä tapauksessa ihmisen olotilaa, sillä hän ei silloin kykenisi näkemään, eikä havaitsemaan mitään, paitsi ehkä juuri sitä mikä tapahtuu pääkalloon suljetussa hengen osassa. Koko maailma olisi hänelle läpipääsemätön, käsittämätön pimeydentila. Hän ei kykenisi näkemään aurinkoa tai mitään muuta ulkonaista kappaletta, sillä ihminen ei voi nähdä mitään, mikä ei ole hänen oman henkensä sisäpuolella. Mutta onneksi jokaisen ihmisen hengenpiiri ulottuu aina tähtiin asti. Se ulottuu hänen havaintopiirinsä rajoihin asti. Hänen henkensä tulee kosketuksiin kaikkien siinä olevien kappaleiden kanssa, olkoot ne kuinka kaukana tahansa hänen fyysisestä ruumiistaan. Ensiksi tulevat vaikutukset hänen henkeensä, sitten hänen aivoihinsa. Henkiset vaikutukset tulevat niin muodoin hänen ruumiillisten aivojensa sisäpuolelle, joita meidän siis on pidettävä keskuksena, jonka kautta henki välittää sanomat persoonalliselle tajunnalle.”

Näiden selitysten jälkeen adepti, joka nähtävästi vielä havaitsi mielessäni piilevät epäilykset, vei minut edessämme olevan magnoliapuun luo. Se oli noin kuudenkymmenen jalan korkuinen ja kauttaaltaan ihanien, suurten, valkoisten kukkien peittämä. Sitä katsellessani se alkoi näyttää yhä hienoisemmalta, vähemmän tiiviiltä. Vihreä lehvistö vaaleni ja tuli harmaaksi, joten valkoiset kukat tuskin enää erottautuivat sitä vastaan. Se tuli yhä varjomaisemmaksi ja läpikuultavammaksi, kunnes se vihdoinkin näytti olevan vain puun henki. Lopulta se kokonaan haihtui.

”Näet siis”, jatkoi adepti, ”että tuo puu oli olemassa sekä sinun että minun henkisessä piirissä aivan todellisena. Elämme kaikki lähimmäistemme henkisessä piirissä. Se, joka on kehittänyt henkistä havaintokykyä, voi aina nähdä toisen ihmisen hengessä ilmestyvät kuvat. Adepti luo omat kuvansa. Tavallinen ihminen saa elää

toisten ihmisten ja luonnon mielikuvituksen luomien kuvien ympäröimänä. Me elämme oman sielumme luomassa paratiisissa ja siellä löydät kaikkea, mitä täällä näet. Tällä valtakunnalla on kuitenkin hyvin laajat rajat. Se nousee korkealle yläpuolelle näkyvän ruumiin ja laajenee, kunnes se on yhtä Kaikkisielun kanssa.

”Ihmiskunta tuntee vain sangen vähän mielikuvituksen voimaa, muussa tapauksessa se enemmän huolehtisi ajatuksistaan. Kun ihminen luo hyvän tai pahan ajatuksen, syntyy hänen henkisessä piirissään vastaava muoto, elementaalikuva. Tämä kuva voi tiivistyä ja saada elämän. Se voi elää vielä kauan luojansa ruumiillisen kuoleman jälkeen. Se seuraa hänen sieluaan kuoleman jälkeen, koska luodut ovat luojaansa sidotut.”

”Luoko siis jokainen paha ajatus tai kaikki pahan ajatteleminen jonkun pahan olion ja saattaa sen elämään edelleen?”

”Jokainen ajatus kyllä synnyttää muodon tai voimakeskuksen”, vastasi mestari, ”mutta ne jäävät vain silloin elämään, kun niihin vuodatetaan tahdon avulla elämää. Jos ei niin käy, ne kalpenevat ja haihtuvat vähitellen kokonaan. Muutenhan ei ihminen koskaan voisi lukea rikoksista elämättä henkisesti niiden mukana ja luomatta vahingollisia elementaaleja. Voit kyllä mielessäsi kuvitella kaikenlaatuisia pahoja tekoja, jos et tahdo panna niitä toimeen, sillä silloin ei ole mielikuvituksesi tuotteilla elämää. Mutta jos mielesi toteuttaa niitä ja tahtosi on suunnattu niihin, niin vaikkakin ulkonaiset asiat estäisivät sinua aikomuksiasi panemasta täytäntöön, on asia yhtä paha, kuin jos todella olisit sen tehnyt. Luot siten elävän, mutta näkymättömän pahan voiman. Tahto se on, joka elähdyttää mielikuvat, sillä tahto ja elämä ovat alkujaan yhtä.”

Nähdessään taas epäilysten nousevan mielessäni, jatkoi hän. ”Kun puhun tahdosta eloa-antavana voimana, niin tarkoitan sitä henkistä tahdonvoimaa, jonka paikka on sydämessä. Se tahdonvoima, joka lähtee vain mielikuvituksesta, on kuin kylmä kuunvalo.

Se tosin valaisee ruumiin mutta ei voi sitä lämmittää. Se elävä tahdonvoima, joka taas lähtee sydäimestä, vaikuttaa kuin auringonsäteet. Se herättää elämän toimimaan kivissä, kasveissa ja eläimissä. Se, mitä ihminen sydämellään tahtoo – ei se, mitä hänen järkensä kuvittelee – on tosi voimaa. Tätä luovaa tahdonvoimaa, joka kykenee herättämään eloon ulkokohtaisia ja näkyviä mielikuvia, tapaa ihmiskunnan onneksi hyvin vähän. Muuten maailma olisi pian täynnä ruumistuneita hirviöitä, jotka hävittäisivät nopeasti sen. Nykyisellä sivistysasteella on useammilla ihmisillä sekä pahoja että hyviä haluja. Mutta heidän tahtonsa ei ole kylliksi henkinen ollakseen voimakas. Se lähtee useammin aivoista kuin sydäimestä. Tavallisesti on se kyllin voimakas vahingoittamaan sitä, josta se lähti, mutta jättää muut rauhaan. Näet siis, kuinka tärkeitä ihmisen on hankkia henkistä voimaa, kun hän on siveellinen ja hyvä. Mutta tämä on salaisuus, jota ennen pidettiin hyvin tarkasti salassa ja jota ei saanut maallikoille paljastaa.”

Astuimme nyt goottilaisen käytävän läpi suureen halliin. Valo lankesi neljästä korkeasta ikkunasta kahdeksankulmaiseen huoneeseen. Keskellä oli tuolien ympäröimä pyöreä pöytä, seinä pitkin erilaisia huonekaluja. Koko joukko veljiä oli jo kokoontunut. Muistin nähneeni eräiden kuvat historiallisissa julkaisuissa. Mutta eniten hämmästyin kahden naisen läsnäolosta. Toinen oli kookas ja arvokkaannäköinen, toinen pienempi ja hennompi, mutta yhtä jalokasvoinen ja erikoisen kaunis. Minua kovasti ihmetytti tavata naisia kulta- ja ruusuristiveljesten keskuudessa, ja kaikki tuntuivat huomaavan hämmästykseni. Kun minut oli esitetty läsnäoleville tai oikeammin sanoen heidät minulle, sillä he kaikki näyttivät tuntevan minut ennestään, tarttui tuo kookkaampi nainen käteeni ja vieden minut pöydän luo sanoi hän nauraan:

”Miksi niin hämmästyit, ystäväni, nähdessäsi naisen muotoon puettuja adepteja tässä miesseurassa? Eihän älyllä ole mitään

tekemistä ruumiin ja sukupuolen kanssa. Kun sukupuolivaistot lakkaavat, niin lakkaa myös sukupuoli. Tule nyt istumaan tähän vierelleni, ja nauti näitä mainioita hedelmiä.”

Pöydällä oli valikoima hyvin harvinaisia hedelmiä. Useita niistä en koskaan ennen ollut nähnyt, koska niitä ei meidän seuduillamme kasva. Koko tuo arvokas seurue istuutui, ja kehkeytyi hyvin mielenkiintoinen keskustelu, johon kaikki ottivat osaa. Tunsin syvästi arvottomuuteni tässä paikassa, vaikka kukin teki parhaansa rauhoittaakseen minua ja saadakseen minut pitämään itseäni arvoisenaan. Veljet ja sisaret tuskin maistoivat ruokia, mutta iloitsivat nähdessään, että ne minulle maistuivat. Ja itse asiassa olikin aamukävelyni ja puhdas vuoristoilma aikaansaaneet minulle oivan ruokahalun. Vieressäni istuva jalo nainen haihdutti pian ujouteni. Hän vastasi eräisiin salatieteellisiä ilmiöitä koskeviin kysymyksiini ja esitti opetustensa valaisemiseksi joitakin käytännöllisiä kokeita. Tässä esimerkki hänen taidostaan harhakuvien luomisessa.

Olimme puhuneet pelkäämättömyydestä ja horjumattomasta rohkeudesta, jotka ovat välttämättömiä ominaisuuksia kaikille salatieteellisten tutkimusten piiriin pyrkiville. ”Sillä,” sanoi hän, ”niin sanottu elementaalimaailma hirviöineen ja eläimellisine aineksineen vastustaa ihmisen henkistä edistystä. Eläimet, elementaalit, jotka elävät ihmismuodon eläimellisistä aineksista, saavat ravintoa ihmisten elinvoimasta ja hänen eläimellisten aineittensa ytimeistä. Kun jumalallinen henki herää ihmisen sydämessä ja sen polttavat säteet käyvät noihin eläimellisiin aineksiin, niin se substanssi, mistä nuo loiseläimet saavat ravintoa, häviää ja ne alkavat raivota kuin villieläimet ainakin. Ne taistelevat elämästään ja ravinnostaan ja sen tähden ovat ne ihmisen henkisen kehityksen suurimpana esteenä ja vastuksena. Eläen hänen sielussaan ja ollen luonnollisissa olosuhteissa hänen ulkonaisille aisteilleen näkymättömiä, voivat ne määrättyissä olosuhteissa tulla objektiivisiksi ja havaittaviksi.

Ne elävät perheyhdyskunnissa ja jatkavat sukuaan kuten maallisetkin eläimet. Ne taistelevat keskenään ja koettavat hävittää toinen toisensa. Jos itsekästä ihmistä hallitsee yksi ainoa suuri ja valtava intohimo, niin todistaa se, että äärettömän voimakas elementaali on ottanut haltuunsa hänen sielunsa ja ajanut pois tieltään kaikki pienemmät himot.

Sanoin olevan aivan mahdotonta kuvitella ihmisen liikkuvan tuollaisena eläintarhana, ja lausuin toivomuksen saada nähdä tuollainen elementaali omin silmin, jotta saisin siitä oikean kuvan.

”Etkö pelkäisi, jos saisit nähdä tuollaisen inhottavan olion?” kysyi hän.

Aloin kehua rohkeuttani ja väitin, etten pelkäisi mitään, jota saattoin silmilläni nähdä ja käsilläni koskettaa. Väitin pelkoa tietämättömyydestä johtuvaksi ja sanoin sen heti väistyvän tiedon tieltä.

”Olet oikeassa”, myönsi hän. ”Mutta ojennapa minulle tuo hedelmäkori!” – Ojensin käteni hänen pyytämäänsä, keskellä pöytää olevaan hedelmäkoriin tarttuakseni, ja olin juuri sen tekemäisilläni, kun huomasin hirveännäköisen kalkkarokäärmeen kohottavan päätänsä hedelmien välistä. Se helskytteli renkaitaan vihaisen näköisenä. Pelosta kalveten vetäisin käteni pois, ja väistin siten myrkyllisen pureman. Mutta vielä siihen tuijottaessani kääriytyi se uudelleen kokoon hedelmien väliin, sen kiiltelevät suomukset hävisivät koriin, ja käärme oli poissa näkyvistäni.

”Jos olisit tarttunut tuohon käärmeeseen”, sanoi eräs veli, joka oli tapausta seurannut, ”olisit havainnut sen olevan harhakuva.”

”Tahto ei ole ainoastaan elähdyttävä, vaan myös hävittävä voima”, selitti Imperaattori. ”Se saattaa alkuaineen atomit kokoontumaan yhteen, se ylläpitää ne siinä asennossa tai hajottaa ne avaruuteen. Se on samalla Brahma, Vishnu ja Shiva, – muotojen luoja, ylläpitäjä ja hävittäjä.”

”Nämä elementaalit hallitsevat meitä”, jatkoi kaunis nainen, ”jos emme me niitä hallitse. Kun vain käymme niitä vastaan ilman pelkoa, ne ovat voimattomia. Meidän ajatuksemme voima hävittää ne, koska ne on myös luotu omista ajatuksistamme.”

Keskustelimme aamiaisen kuluessa kaikenlaisista salatieteellisistä ja sentapaisista aiheista. ”Salatiede ja alkemia ovat”, sanoi eräs veli, ”samalla kertaa hyvin vaikeasti ja helposti käsitettäviä asioita. Käsitämme ne todella hyvin helposti, jos vaan itse pysymme luonnollisina ja jos viisauden valossa tutkimme niitä luonnon salaisuuksia, joilla jokainen ihminen, tylsämielistä lukuun ottamatta, on syntymästään varustettu. Mutta jos väärä kasvatusta asettaa viisauden sijalle keinotekoisien kynttilänvalon, väärän logiikan, viisastelun ja turhan huolehtimisen, niin unohtaa ihminen luonnollisen tilansa ja muuttuu luonnottomaksi. Ikuiset totuudet heijastuivat hänen henkeensä, kun hän vielä oli tietämätön lapsi, jonka äly ei ollut kyllin kehittynyt niitä älyllisesti tajuamaan. Mutta myöhemmin, älyn kehittyessä tulivat nuo kuvat arvostelujen ja erehdysten kautta, joilla hänen henkeään ravittiin, niin vääristetyiksi ja rumennetuiksi, ettei niiden alkuperäistä muotoa enää saattanut tunteakaan. – Sen sijaan, että ihminen voisi nähdä itse totuuden, näkee hän nyt vain oman mielikuvituksensa luomat harhakuvat.”

”Tahdotko tällä väittää, että ihminen itsessään voisi päästä tietämään luonnon salaisuuksista enemmän kuin mitä muut voivat hänelle opettaa?”

”Kuka neuvoo lapselle, että hän saa ravintonsa äidinninnasta”, kysyi adepti. ”Tarvitseeko eläin kasviopin oppikirjoja tietääkseen, mitkä ruohot ovat myrkyllisiä, mitkä hyödyllisiä. Noita keinotekoisia järjestelmiä, joita ihminen on suunnitellut ja jotka sen tähden ovat luonnottomia, emme tapaa luonnonkirjassa. Päästäksemme tietämään nimen, jonka ihminen on jollekin asialle keksinyt, tarvitsemme ihmisten opetuksia. Mutta asioiden oleelliset

ominaisuudet ovat kokonaan riippumattomia sille annetuista nimistä. Shakespeare sanoo, että ruusu pitää ihanan tuoksunsa annettakoon sille mikä nimi tahansa. Nykyisen kasvatustieteen opettamina tietävät tietysti filosofit kappaleiden kaikki hienot nimet ja niiden luokitukset, mutta hyvin vähän tietävät he niiden sisäisistä ominaisuuksista. Mitä tietää nykyajan kasvitieteilijä niistä kasvien *ominaisuuksista*, jotka salatieteilijä nähdessään kasvin tunnistaa lääketieteelliseksi ja salaisiksi ominaisuuksiksi. Eläintieteilijän ei tarvitse selittää lampaalle, että sen on paettava tiikerin lähetessä. Se tietää vaistonsa avulla, ilman muuta todistusta, että tiikeri on sen vihollinen. Lampaalle on paljon tärkeämpi tietää, että tiikeri on petoeläin, kuin että se kuuluu Felis-sukuun. Jos lammas ihmeen kautta saisi suuremman älyn, saisi se oppia niin paljon tiikerin ulkonaisesta muodosta, sen anatomiasta, fysiologiasta ja genealogiasta, että se kokonaan kadottaisi näkemyksensä sen sisäisestä luonnosta ja joutuisi helposti sen saaliiksi. Niin mahdoton kuin tuo esimerkki onkin, niin esittää se kuitenkin todella asioita, mitä kouluissanne tapahtuu. Niissä saa nykyinen sukupolvi niin sanotun tieteellisen kasvatuksen. Muuten kaikki mahdolliset tiedot ihmisen ulkonaisesta muodosta, tavoista, millä sitä parhaiten ravitaan, puetaan ja ylläpidetään. Mutta kaikki tieto siitä todellisesta ihmisestä, joka tuossa muodossa asustaa, on hävinnyt. Sen tarpeista ei huolehdi, se saa nähdä nälkää, sitä pahoinpidellään ja kidutetaan, ja jotkut suuret 'tiedemiehet' ovat niinkin lyhytnäköisiä, että he kokonaan kieltävät sen olemassaolon."

"Mutta", keskeytin minä, "eikö se juuri aseta ihmistä eläinmaailmaa korkeammalle, että hänellä on äly, jonka kautta hän kykenee ymmärtämään kappaleiden ominaisuudet, kun eläin vain tuntee ne vaistomaisesti?"

"Aivan oikein", vastasi veli, "mutta ihmisen tulisi käyttää älyään sopuinnassa järjen kanssa, eikä sitä vastaan. Eläimen vaisto on

sama elänelimistöissä toimiva periaate kuin se, mitä ihmisessä sanomme järjeksi. Se on sielunvoima, joka kykenee tuntemaan totuuden, jota vastoin älyn tehtävä on ymmärtää, mitä vaistomaisesti tai intuitiivisesti sielun kautta tunnetaan tai havaitaan. Jos äly vain toimisi sopu-suunnassa järjen kanssa, niin eivät ihmisolennot olisi ainoastaan älyllisiä, vaan myös viisaita. Mutta tiedämmehän joka-päiväisen elämämme kokemuksista, ettei älyä suinkaan ehdottomasti seuraa viisaus. Ovelimmat ihmiset ovat usein paheellisimpia ja oppineimmat usein hyvinkin järjettömiä.”

”Ensimmäinen ja tärkein askel henkisten voimien saavuttamiseen pyrkivän ihmisen tiellä”, jatkoi veli, ”on luonnolliseksi tuleminen. Vasta kun hän on heittänyt luotaan kaiken luonnottomuuden liikapainon, voi hänestä tulla henkisesti voimakas. Jos hänestä tulisi henkinen ennen luonnolliseksi tulemistaan, koituisi hänestä luonnoton henkinen hirviö. Tällaisia hirviöitä on ollut olemassa, ja niitä on vieläkin. Ne ovat pahoja voimia, jotka toimivat ihmis-muodoissa. Ne ovat eriaisteisia mustan magian adepteja, noitia ja rikollisia.”

”Onko siis otaksuttava, että suuret rikoksentekijät ovat aina jonkin verran maagikoita?”

”Ei ehdottomasti”, vastasi veli. ”Useimmat rikolliset eivät tee rikoksiaan rakkaudesta pahaan, vaan voittaakseen itsekkäitä tarkoitusperiä. Ne roistot, jotka lähtevät mustan magian tielle, tekevät rikoksensa sen tähden, että he rakastavat pahaa samoin kuin todelliset adeptit toimivat rakkaudesta hyvään. Mutta tehköön ihminen hyvää tai paha, niin jatkuvat tai useimmiten uudistuvat hänen tekonsa ja vihdoin hän tekee ne vaistomaisesti. Siten tulee koko hänen luontonsa joko hyväksi tai pahaksi. Ihminen, joka kiduttaa kärpistä vain sitä kiduttaakseen ja koska se huvittaa häntä, on ehkä kauempana pahan tiellä kuin murhaaja, joka pitää tekoaan välttämättömänä oman turvallisuutensa kannalta.”

Nyt kääntyi keskustelu valkoiseen magiaan ja eräiden tiibetiläisten adeptien ihmeellisiin voimiin. Imperaattori, joka oli hiljattain matkustanut heidän luokseen, antoi seikkaperäisen kuvauksen käynnistään siellä. Mutta ihmeellistä kyllä ei hänen kertomansa mielenkiintoinen kuvaus jäänyt minulle mieleen, vaan haihtui muististani, vaikkakin kaikki muu keskustelu painui syvästi aivoihini. Oli kuin se olisi tarkoituksella pyyhitty pois mielestäni.

Aamiaisen syötyä jätti imperaattori minut naisadeptien turviin luvaten pian palata hakemaan minut alkemiallista laboratoriota katselemaan. Seurasin molempia suojeelijattariani ihanaan puutarhaan.

V

MENNEIDEN ELÄMIEN MUISTOKUVIA

Kuljimme pitkin täydessä kukassa olevien oleanteripuiden reunustamaa kujaa, ja tulimme pienelle kummulla sijaitsevalle pyöreälle huvimajalle. Sieltä oli ihana näköala koko alueelle ja kaukana etäisyydessä kohoaville vuorenhuipuille. Huvimajan katosta kannattivat marmoripylväät. Mehevä muratti kierteli pylväitä pitkin ylös, peitti rehevänä koko katoksen ja riippui taas aukeamien välistä alas. Istuuduimme huvimajaan ja hiukan aikaa vaiettuamme alkoi ystävättäreni Leila puhumaan: ”Olen vielä sinulle velkaa selityksen siihen asiaan, joka sinua niin näytti hämmästyttävän tullessasi luoksemme. Ihmettelit nähdessäsi naissuvun edustajia kulta- ja ruusurivisteljesten keskellä. Intuitiosi oli kyllä puhunut sinulle oikein. Sattuu todella harvoin, että yksilö saavuttaa adeptiuden naisen ruumiissa ollessaan, sillä se on yleensä vähemmän otollinen kehittämään tarvittavaa energiaa ja voimaa, ja siksi tapahtuu usein, että henkisesti pitkälle kehittyneen naisen tulee jälleensyntyä miehen ruumiiseen saavuttaakseen lopullisen asteen. On kuitenkin poikkeuksia. Tiedät, ettei miehen sielunelimitys perusteeltaan eroa naisesta, vaan jokaisessa ihmisolennossa on yhtyneinä miehisiä ja naisellisia aineksia. Naisessa toimivat yleensä enemmän naiselliset, miehessä miehiset. Mutta onhan usein naisia, joilla on miehekäs luonne ja taas miehiä, joissa naiselliset ominaisuudet ovat etualalla. Täydellisessä ihmisessä ovat miehiset ja naiselliset ainekset

melkein yhtä voimakkaita, vaikkakin miehinen aines edustaen luonnon luovaa voimaa on hiukan etualalla, naisainesten edustaessa muodostavaa olemuspuolta. Tämä salatieteellinen laki, jonka selittäminen veisi meidät tällä kertaa liian syvälle luonnon salaisuuksiin, selviää sinulle tutkiessasi harmonian lakeja. Huomaat silloin, että mollisoitu on duurisoinnun vastakaiku, mutta että suurin kauneus aina kuitenkin on duurin värinen. On paljon tällaisia yhdenkaltaisuuksia, mutta jätämme oman kekseliäisyytesi tehtäväksi niiden löytämisen.

”Jos tapaavat naisen ruumiissa elävän adeptin, niin voit tehdä siitä sen oikean johtopäätöksen, että tämä luonnonvastainen asia riippuu niistä harvinaisen vaikeista olosuhteista ja kokemuksista, joissa adeptin viimeinen elämä oli eletty. Kasvi kasvaa nopeammin kasvihuoneen lämmössä, kuin jos ei siitä kukaan olisi huolehtinut. Samaten voi erikoisen suuri kärsimys kehittää henkisen kukan kasvua ja jouduttaa kehitystilaa, joka ilman tuota kärsimystä olisi saavutettu ehkä vasta paljon myöhemmin, jossakin tulevassa ruumistuksessa.”

Tämä ilmiö herätti uteliaisuuttani ja pyysin häntä kertomaan minulle viimeisestä ruumistuksesta ennen hänen tuloaan adeptiksi.

”On hyvin vaikea eläytyä menneisyyden muistoihin”, vastasi Leila. ”Mutta ehkä sisaremmeni Helen kuvaisi omaa entistä elämäänsä.”

Tähän ehdotukseen vastasi Helen hymyillen: ”Teen sen mielelläni ystävällemme, mutta minun elämäni on hyvin vähän mielenkiintoinen suhteessa sinun elämääsi. Mutta jos ensiksi aloittaisit kertomalla omastasi, minä jatkan sitten.”

”Tehkäämme siis niin”, vastasi Leila. ”Mutta tehdäkseni asian yksinkertaisemmaksi ja säästääksemme aikaa, näytän sinulle kuvaesityksen astraalivalossa. Katso edessäsi olevaan pöytään.”

Katselin huvimajan keskellä olevan pöydän kiillotettuun marmoripintaan, ja näin siinä elävännäköisen kuvan taistelutantereesta. Näin taistelevia armeijoita pistimineen ja miekkoineen. Näin paljon ratsastajia ja jalkaväkeä, ritareita loistavissa varustuksissa ja tavallisia sotamiehiä. Käytiin kiivasta taistelua, kuolleet ja haavoitetut peittivät maan. Vasemmalla puolella ovat joukot perääntyivät, oikealla ovat taas tunkeutuivat eteenpäin. Äkkiä ilmestyi kaunis nainen täysissä varustuksissa. Toisessa kädessä oli hänellä miekka, toisessa lippu. Hänen kasvopiirteensä muistuttivat naisadeptia vieressäni. Hänet huomattaessaan näyttivät vasemmalla olevat joukot taas saavan uskallusta ja rohkeutta. Viholliset valtasi pelko. He pakenivat vasemmanpuolisten ajamina. Voitonhuuto kaikui ja kuva hävisi.

Sitten ilmestyi toinen kuva pöydän pinnalle. Se näytti esittävän katolisen kirkon sisustaa. Sen täytti suuri joukko kirkon ja valtion arvohenkilöitä, ritareita, aatelismiehiä, piispoja, pappeja ja kansaa. Alttarin edessä polvistui täysissä varustuksissa oleva ritari. Hän näytti olevan kuningas, ja eräs piispa virkamerkkiensä koristamana laski kultaisen kruunun hänen päähänsä. Kuninkaan vieressä seisoi tuo sama nainen voitonriemuinen hymy kasvoillaan. Juhlallinen soitto kaikuu kruunua laskettaessa kuninkaan päähän. Hän nousee tuhansien äänten tervehtimänä ja sitten haihtuu kuva.

Seuraava esittää vankikoppia täyteen ahdattuna inkvisition aikaisilla kidutuskoneilla. Siellä oli muutamia mustiin puettuja miehiä, joiden silmissä paloi vihan tuli, – toisia punaisiin puettuja, nähtävästi pyöveleitä. Ihmisiä tulee soihdut käsissä ja heidän keskellään Leila kahleisiin sidottuna. Hän katselee säälien mustiin puettuja miehiä. Tuomari tekee hänelle joitakin typeriä kysymyksiä, joihin hän kieltäytyy vastaamasta, ja sitten pyövelit alkavat kiduttaa häntä. Käänän pois silmäni ja kun taas katsahdan kuvaan, on se hävinnyt.

Sen paikalle ilmestyi taas uusi. Se kuvasi polttoroviota, jonka keskelle oli pystytetty paalu. Siinä riippuivat vitjat. Kulkue lähestyy. Sitä johtavat roistomaisen näköiset munkit, ja sotilaat ovat varti-oimassa sitä. Munkkien ja pyöveleiden keskellä kulkee Leila kalpeana, kärsimyksistä ja kidutuksista nuutuneena. Hänen kätensä ovat kahleissa, ja nuora on kääritty kaulan ympärille. Hän nousee roviolle, ja hänet sidotaan paaluun. Hänen yrittäessään puhua heittävät munkit vettä hänen kasvoilleen sen estääkseen. Pyöveli tuo palavan tulikekälään. Puu syttyy palamaan ja liekit nielevät tuon ihanan naisen ruumista. En enää jaksanut sitä katsella, vaan peitin kasvoni. Nyt tiesin, kuka Leila oli.

Kun vihdoin olin toipunut siitä vaikutuksesta, jonka tämä kauhea näky oli minuun tehnyt, lausuin Leilalle suurimman ihastukseni hänen rohkeudestaan ja hyveellisyydestään. Olin aina ihailut hänen luonnettaan historiallisena henkilönä ja toivonut, että edes näkisin hänen muotokuvansa. Nyt oli hän edessäni, elävänä olentona, nuorena ja voimakkaana, jalona ja kauniina. Kuolevaisten lasten mukaan pitäisi hänen kuitenkin olla 450 vuoden vanha.

Koska adeptien läsnäollessa on turha ajatuksiaan peittää, oli hän jo huomannut omani ja vastasi niihin.

”Olen vielä paljon vanhempi kuin luuletkaan”, sanoi Leila. ”Sinä ja minä ja me kaikki olemme yhtä vanhoja kuin luomakunta. Kun henki luomisen pralaya-yön kuluttua oli herännyt hengittämään ja lähetti keskuudesta Logos-valon, joka sai maailman syntymään, elimme me jo ja tulemme elämään, kunnes valo palaa takaisin alkulähteeseensä. Jumalalla itsessämme ei ole ikää. Se on aina nuori ja ikuinen ja riippumaton ajallisista olosuhteista. Yhtä vähän voidaan henkisiä ruumiitamme tulella hävittää.”

”Mutta hävitthän tuli sinun ruumiisi”, sanoin minä.

”Se osa, mikä ruumiistani hävitettiin, oli vain karkein aineellinen osa fyysisestä elimistöstäni. Silloin kun tuli hävitti karkean

aineen, nousi astraaliruumiini ylös tulesta ja savusta. Läsnaolevien suuri joukko ei sitä nähnyt, koska heidän aistimensa ovat niin karkeita, etteivät ne havaitse muuta kuin karkeimpia aineksia. Mutta luonani olleet eetterimuodossa oleskelevat adeptit näkivät sen. He pitivät minusta hyvää huolta, ja lyhyen tajuttomuudentilan jälkeen heräsin taas ulkonaiseen elämään. Vähitellen tiivistyi taas ruumiini uudessa olotilassa vallitsevien vaikutusten voimasta, ja sen tähden olen nyt tässä edessäsi yhtä näkyvä ja kosketeltava kuin jos vielä olisin karkeassa aineellisessä muodossani.”

”Otaksun siis, että jokaisen ihmis- ja eläinolennon astraaliruumis voi fyysisen muodon jätettyään niin tiivistyä, että kuolleitten henget voivat näyttäytyä kosketeltavassa ja näkyvässä muodossa?”

”Se voi kyllä tapahtua ja tapahtuukin toisinaan”, vastasi Leila. ”Sen saavat alemmat nekromantiset harjoitukset aikaan. Erittäinkin se saattaa tapahtua niiden olentojen maallisuuteen sidotuille astraaliruumiille, jotka kuolivat murhan tai onnettomuuden kautta ja joiden astraaliruumiissa siis vielä oli paljon molekyyliä koosapitävää vetovoimaa. Kauan aikaa kuolleina olevien olentojen astraaliruumiita ei kuitenkaan ole mahdollista herättää henkiin, koska heidän ruumiinsa on jo haihtunut astraalitason vaikutusten alaisina. Millään keinotekoisesti aineellistuneilla astraaliruumiilla ei ole myöskään elämää, eivätkä ne ole kestäviä. Ne ovat olemassa ainoastaan sen elämänidun kautta, jonka nekromantti on tajunsa avulla tai meedio alitajuisesti niihin asettanut. Jotta astraaliruumis kykenisi elämään fyysisen muodon kuoleman jälkeen täytyy sen olla saavuttanut henkistä elämää jo fyysisen ruumiin eläessä.”

”Mutta totisesti”, sanoin, ”jokaisen ihmisen fyysisen ruumiin sisällä olevalla astraaliruumiilla on oltava elämä!”

”Totta”, hän sanoi, ”mutta ei tuo elämä ole jokaisella ihmisellä ole hänen tajuntansa keskipiste. Tavallisella kuolevaisella on hänen elämänsä keskipiste fyysisen ruumiin veressä ja verisuonissa,

ja hänen astraaliruumiinsa elää ainoastaan, sanottakoon, fyysisen elämän heijastusten kautta. Adeptilla on elämän ja tajunnan keskus perustettu hänen sielunsa organismiin. Se on pukeutunut hänen astraaliruumiiseensa ja on täten itsetajuinen ja vapaa fyysisen ruumiin elämästä. Minä olin jo aikaisempien ruumistusteni aikana saavuttanut tuon henkisen elämäntilan ja sieluntietoisuuden. Olin tiellä adeptiutta kohti jo ennen kuin synnyin talonpojan taloon. Lapsuuteni aikana seurustelin henkisesti adeptien kanssa, vaikken heitä älyllisesti tuntenut, sillä älyllinen toimintani, fyysisen olemukseni tulos, ei tuolloin vielä ollut tarpeeksi täydellinen ymmärtääkseen sitä, mitä sieluni jo havaitsi. Mutta”, jatkoi hän, ”lopettakaamme hetkeksi nämä metafysiset ajatusleikit, jotka nähtävästi jo väsyttävät aivojasi ja joita sinun on vielä varsin vaikea ymmärtää. Ei ole siis olemassa sääntöä ilman poikkeusta, ja luonnonlait muodostavat totisesti moninaisia variaatioita.”

”Kiitän sinua ja hyvyyttäsi kaiken tuon minulle antamasi tiedon takia”, sanoin, ”mutta salli minun vielä kysyä yksi kysymys. Mitä olivat ne äänet, joita kuudit ja ne näyt, joita näit? Oliko se tosiaan arkkienkeli Mikael, joka antoi sinulle tehtäväsi ja johdatteli sinut voittoon?”

”Ei”, kuului vastaus. ”Enkelit eivät henkilökohtaisesti puutu maallisiin asioihin; henkisesti kehittynyt ihminen on ylemmällä tasolla kuin he ovat. Minuun vaikutti eräs Veljistämme, joka oli ennen ollut urhea soturi ja oikeuden puolustaja ja jonka henkinen voima tuli sisääni ritarin muodossa. Tuo voima edusti aina syvästi kunnioittamaani arkkienkeliä, jonka kuva oli selvänä mielessäni... Mutta näetkö...”

Suureksi hämmästykseni Leilan muoto muuttui yhtäkkiä kirkkaaksi ritariksi kimaltelevassa haarniskassa, yhtä häikäisevässä kuin aurinko. Minun piti kääntää katseeni toisaalle etten olisi häikäistynyt. Näky katosi tuokion kuluttua, ja Leila seisoj taas vierelläni tavallisessa muodossaan.

Olin jo kauan aikaa tarkastellut toisen naisadeptin piirteitä, ja tuntui, että olisin joskus aiemmin nähnyt hänetkin, – ehkä unissani. Niin, olin kerran lapsena nähnyt näyn uni- ja valvetilan välissä. Enkeli tai joku muu ylimaailmallinen olento oli valkoisiin puettuna leijaillut ilmassa pääni päällä. Kädessä oli hänellä valkoinen lilja, jota hän ojensi minua kohden. Kuinka usein olinkaan sydämessäni toivonut, että vielä kerran näkisin tuon ihanan ilmiön, ja nyt – jos en erehtynyt – oli edessäni sama hahmo, jonka unissani olin nähnyt.

Nainen oli harvinaisen kaunis. Pitkät mustat suortuvat olivat omituisena vastakohtana hänen yksinkertaiseen valkoiseen ja ilmavaan pukunsa, joka joustavissa poimuissa peitti vartalon. Iho oli kalpea ja hauras, profiili puhtaan kreikkalainen. Tummat silmänsä näyttivät tunkeutuvan sieluni läpi ja sytyttivät siellä puhtaan rakkauden ja kunnioittavan ihailun tulen, jossa ei ollut intohimon tuulahdustakaan.

”Minun elämäni”, sanoi Helen, ”ei merkinnyt paljoa. Synnyin Pietarissa, jossa isäni palveli keisarin armeijassa. Hän kuoli ollessani aivan nuori ja jätti perheensä suureen köyhyyteen. Minua ei maan päällä mikään vetänyt puoleensa lukuun ottamatta äitiäni, sukulaisiani ja opettajiani. Henkeni avautui ja nautti ylimaallisista iloista. Haaveksin runoudesta ja katsellessani taivaalla leijailevia pilviä, näin niissä kauneuden ruumistuvan. Hengessäni seurustelin menneisyyden sankarien kanssa. Fyysinen ruumiini ei kuitenkaan jaksanut pysyä henkeni tasalla. Kylmä, nälkä ja puute vaikuttivat pian sen hajaantumiseen. Täytettyäni kahdeksantoista vuotta jätin kuihtuneen, keuhkotautisen ruumiini ja veljet ottivat minut avosylin tänne luokseen.”

Hänen hentojen, vaatimattomien kasvojensa ilme täytti sydämeni myötätunnolla. – ”Eikö maamiestesi joukossa ollut ketään, joka olisi ollut kyllin älykäs huomaamaan nerollisuutesi ja antamaan sinulle apua?”

”He pystyttivät kallisarvoisen muistopatsaan hautani päälle”, vastasi hän. ”Pieni osa rahoista, jotka tarvittiin tuon patsaan pystyttämiseen, olisi riittänyt hankkimaan minulle kaikista välttämättömintä, ravintoa ja terveyttä. Ne, jotka minut tunsivat elämäni aikana ja jotka ihailivat runojani ja lahjojani, olivat yhtä köyhiä kuin itsekin olin. – Mutta jättäkäämme nyt menneisyys ja olosuhteet, joissa ihmiset kärsivät oman karmansa seurauksista. Minunkin köyhyyteni ja kärsimykseni olin itse ansainnut. Ja minulla on nyt kyllin syytä ollakseni kohtalooni tyytyväinen.”

Hänen puhuessaan tarkastelin uudelleen hänen piirteitään. Oli ko se todella hän, jonka olin vuosia sitten nähnyt unissani. Hänkö siunaten taivutti tuon liljan ylitseni? Mistä johtuu se magneettinen virta, joka tuon vertauskuvan kautta oli tunkeutunut sydämeni syvimpään ja oli siellä sytyttänyt korkeamman elämän kaipuun? Saattoiko tuo tapahtuma olla vain uni? Eikö se ollut täyttänyt sieluni autuudella siitä asti, kun sen näin? Eikö sen muisto ollut niin syvälle sydämeeni juurtunut, ettei se tuhansien muiden unien lailla ollut haihtunut?

Helen nousi ja astui ulos pylväitten välisen aukon kautta. Hän katkaisi muurin vieressä kasvavan valkean liljan. Sen ojensi hän minulle sanoen: ”Säilytä tämä kukka. Se ei haihdu kuin uni, ja sitä katsellessasi tiedät, etten minäkään ole harhakuva.”

Kiitin häntä liikuttuneena ja pyysin häntä myös tulevaisuudessa minua suojaamaan samoin kuin ennen. Siihen vastasi hän: ”Voimme auttaa vain niitä, jotka itseään suojaavat. Voimme vaikuttaa vain niihin, jotka ovat valmiit ottamaan vastaan vaikutuksiamme. Voimme lähestyä vain niitä, jotka henkisesti kohoavat meidän piiriimme. Rakkaus vaikuttaa molemminpuolisena vetovoimana, viha taas työntää luotaan. Puhdas vetäytyy puhdasta kohtaan, paha paha kohtaan. Antaminen synnyttää vastaanottamisen kyvyn. Auringonvalo valaisee kaikkia, mutta kaikki eivät voi sitä nähdä.

Samoin on ikuinen totuudenlähde sammumaton ja kaikkiallinen, mutta vain harvat avaavat auringonvalolle sydämensä. Koeta aina nousta eläimellisen piirin yläpuolelle, ja koeta tulla kosketuksiin niiden kanssa, jotka ovat poistaneet itsestään eläimelliset aineksensa ja elävät hengessä.”

Kun nainen oli lopettanut, lähestyi eräs toinen adepti huvimajaa. Hän oli kasvultaan pieni, mutta hänen kasvoissaan oli niin henkevä ilme, että heti saattoi nähdä hänen olevan mestarin. Pää oli melkein kalju ja muodoltaan hyvin merkillinen. Kaljun kohdan ympärillä oli harmaita kiharoita ja tunsin hänessä heti erään henkilön, jonka kuvan olin usein nähnyt ja jonka läheisyyden olin usein selvästi tuntenut. Tahdon sanoa häntä Teodorukseksi. Elämänsä aikana oli hän ollut suuri adepti ja rosenkreutzilainen mestari ja oli myös ollut tunnettu ihmeellisistä parantamistapauksistaan. Alkemistina hän oli tuntenut *Ristin ja Ruusun*, *Punaisen Leijonan* ja *Valkoisen Kotkan* salaisuudet.

Astuessaan huvimajaan hän ilmoitti, että imperaattori oli kutsuttu tehtävään, jolla oli suuri merkitys valtiollisessa elämässä. Hän kertoi leikkiä laskien imperaattorin menneen estämään muuatta valtiomiestä tekemästä suurta tyhmyyttä. Jos hän ei siinä onnistuisi, voisi seurata suuri sota. Hänet oli itse lähetetty viemään minua alkemialliseen laboratorioon ja selittämään minulle eräitä alkemiallisia salaisuuksia. Olin varsin haluton jättämään kahden naisen seuran, ja olisin mieluummin kuollut suodakseni sieluni viipyvän heidän läheisyydessään. Mutten kuitenkaan voinut kieltäytyä kutsusta. Naiset sanoivat minulle hyvästi, ja Teodorus johdatti minut Luostarin holveihin.

Jatkuu...